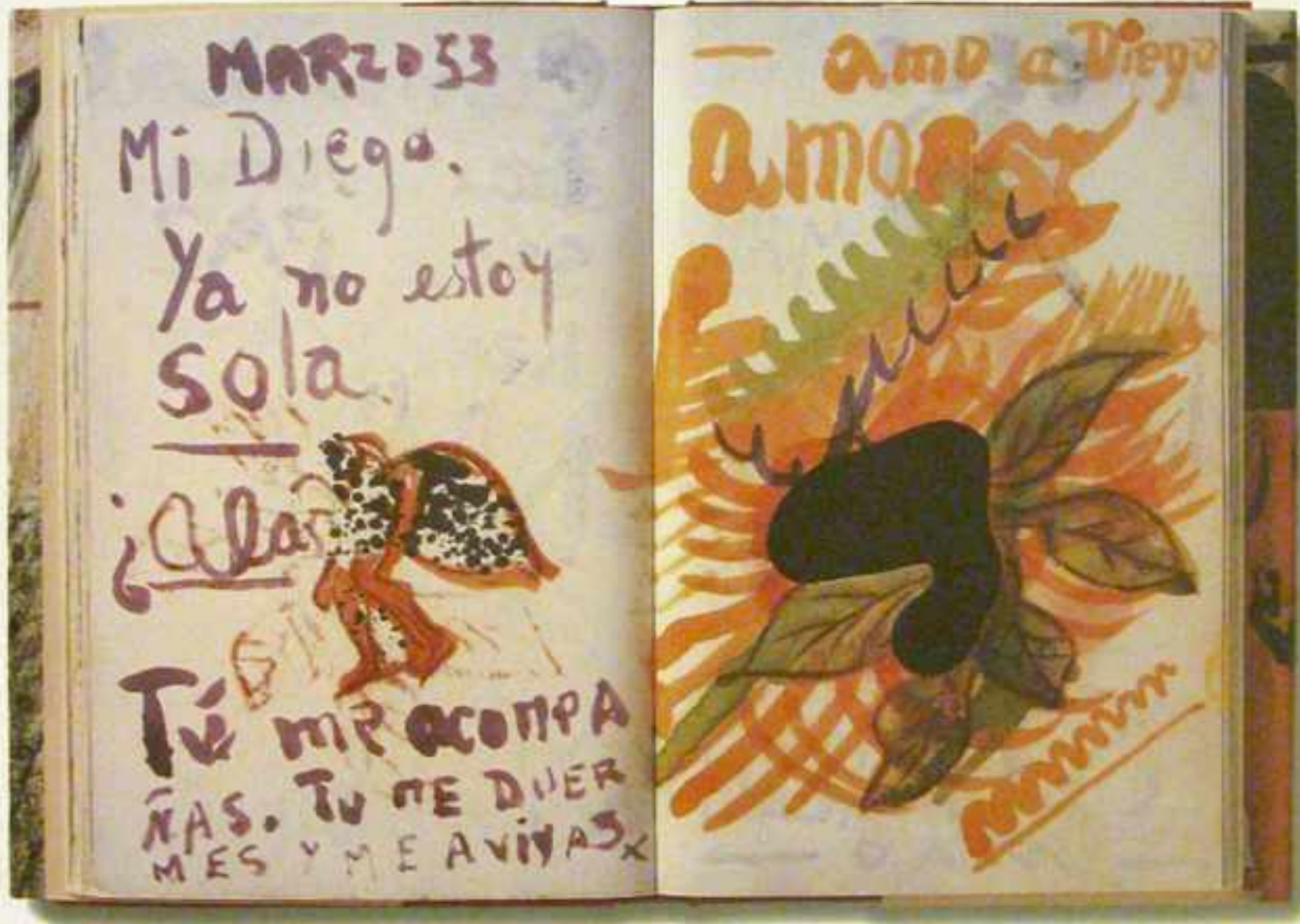

14 ŞUBAT SEVGİLİLERİNE...

MART
Diego'm.
Yalnız değilim
Kanatlar?
Bana eşlik ediyorsun
Beni uyutuyor ve uyandırıyor.

Diego'ya aşığım
Aşk

FRIDA KAHLO, 1916

Fol no: 6

ankara şubesi

BÜLTEN

tmmob mimarlar odası

ö t e k i a n k a r a

GÜNDEMİMİZ ÇOK YOĞUN

Elinizdeki bülten, 37. dönemin son bülteni. Geçen sürede çok önemli gelişmeler kaydedildi. Birçok kesimin beğenisini kazanan bir doyuruculuğa ulaşıldı. Giderek büyüyen hacmine rağmen sınırlı aksaklıklar dışında, istikrarlı denebilecek bir periyod yakalandı. Ortama önemli katkılarda bulunuldu. **Ankara Şubesi önümüzdeki dönemde de hem sürekliliği sağlamalı, hem de yarattığı bu potansiyelin gerisine düşmemelidir.**

· “Mesleki Yeterliliklerin Düzenlenmesi ve Tanınması Hakkında Kanun Tasarısı Taslağı” yakın geleceğin gündemi olmak zorunda. Tıp doktorları, hemşireler, diş doktorları, veterinerler, ebeler ve eczacılarla birlikte 7. meslek olarak mimarlığa dair düzenlemeler yapılması gündemde.

Bu kanun taslağını, Mimarlar Odası görüşünü, AB Genel Sekreterliği' ndeki toplantıların notlarını www.mimarlarodasiankara.org adresinden “Yasal Düzenlemeler” başlığı altından izleyebilir, katkı koyabilirsiniz.

Geçen sayımızda Yerel Yönetim seçimleri, ağırlıklı yer almıştı. Bu sayıda da çalışmaların devamı yine yer alıyor. Bu konuya dair sıcak gelişmeleri yine www.mimarlarodasiankara.org adresinden “Yerel Yönetimler” başlığı altından izleyebilir, katkı koyabilirsiniz.

“Kamu Yönetimi Temel Kanunu Tasarısı” halen ülkenin en önemli gündem maddesi. Hangi konuyu tartışsak, bu kanunla, daha doğrusu kamuda reform konusu ile ilişkilenmek zorunda kalınmaktadır. Kamusal alanın genişletilmesi bir yana, korunması bile çetin mücadelelere gebedir. Bu konuya dair gelişmeleri de www.mimarlarodasiankara.org adresinden “Yasal Düzenlemeler” başlığı altında katkılarınıza hazırlamaya çalışacağız.

Bunlar neredeyse fiili gündemimiz. Biryandan da “Öteki Ankara” için bizimle tartışan, düşünce üreten, ancak zaman sınırları içinde sonuç ürüne ulaşamayan bir çok mimarın ortak dileği, önümüzdeki günlerde “2. Öteki Ankara” dosyası için yine birlikte çalışabilmek. Diğer yandan “Öteki Ankara” dosyası için Ankara sokaklarını gezerken; olağanüstü farklılıklarıyla “ev” i yeniden incelememiz gerektiğini fark ettik.

Bu kez de varolandan kalkarak, varolanı anlamaya çalışarak, varolanın izinde yeni bir yönetim seçeceğiz. Doğal olarak önceliklerine göre program netleşecek.

Belki de Genel Kurul' un yönlendirmelerinden yararlanacağız.

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Adına
Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü
Ayhan Çelik

Yayına Hazırlayan
Gülnur Güvenç

Grafik Tasarım
Harman Şaner Çakmak

Reklam Yetkilisi
KAREMEDYA
Telefon: (312) 425 69 24, 425 69 42
Faks: 0 (312) 425 55 41
e-posta: ank@karemedya.com

Baskı
Matsa Basımevi

Adres: Konur Sokak No: 4/3 Kızılay Ankara
Telefon: 0 312 417 86 65
Faks: 0 312 417 18 04
e-posta: info@mimarlarodasiankara.org
Http://www.mimarlarodasiankara.org

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi Bülteni
ayda bir yayımlanmaktadır.

İÇİNDEKİLER

Teşekkürler	3
Ayhan Çelik	
DOSYA: Öteki Ankara	4
Kara Mizahın Başkenti: Keçiören	6
Levent Şentürk	
Ankara'da Öteki Olmak	12
Yüksel Işık	
Kente Giden Yolda Yöre Dernekleri	16
Öteki Ankara	19
Ziya Tanalı	
19 Mayıs: Ankaralar’ın Bir Buluşma Yeri	20
Tanıl Bora	
Kent İçinde Kentsizlik	22
Yaşar Seyman	
Öteki Ankara Okumaları	28
Akin Atauz	
9. Ulusal Mimarlık Sergisi ve Ödülleri	31
Yerel Yönetim/Kent Politikası	32
Şevki Vanlı	
Üniversite Eğitimine Katılım İçin Bir Öneri	38
Mehmet Adam	
Reform İçin Uzlaş: 2. Mimarlık Eğitim Kurultayı	40
Selahattin Önur	
“Yeniden Yapılandırma” Sırası İller Bankası'nda mı?	42
Okur Mektupları	43
Basında Geçen Ay	44
Haber-Duyuru	46
Gelir Gider Tablosu	48

Mart, Nisan, Mayıs ...

Mesleki Yeterliliklerin Düzenlenmesi ve Tanınması Hakkında Kanun Tasarısı Taslağı,
Yerel Yönetim Seçimleri,
Kamu Yönetimi Temel Kanun Tasarısı,
Ev ...

·
·
·
·
·
·
·

Ühendisler
6 81 77

Mühendisi
44 79 01-

talatçıısına
elektrikli,
inacaktı.

ve katta
58, 16:00
1.02

t ve kart
Elektronik
00 70

dyo teyp
26

MI

inacaktı.

ysüne rot
30 36

ptirilmek
inacaktı.

MI

YAPI Denetim Firması için denetçi

PREFABRİK konusunda çalışan
firmamıza
YETİŞTİRİLMEK üzere, ehliyetli,
genç,

MİMAR

ARANMAKTADIR.
İlgilenenlerin
özelliklerini
menholtsuperonline.com
adresine göndermeleri.
0.312.815 41 93

SEKİZ Şubat ve sonrası için
GENÇ
MİMARLARI

YANIMIZDA arıyoruz.
detom_54@hotmail.com Faks:
0.312.438 42 28

T.C.K Karayolu ve Köprü
projelerinde deneyimli mühendis.
0.312.447 38 20

YANGIN ve Gaz dedektörleri,
ÇEVRE ölçümü konusunda
tecrübeli,
İNGİLİZCE bilen, askerliğini
yapmış,
MÜHENDİS arıyoruz.
0.312.384 13 00

YAPI denetim firmamıza Elektrik
Mühendisleri aramaktadır.
0.312.363 86 80

TEL: 0.312
FAX: 0.312
E-MAIL: e

**AHŞAP Kİ
PAZARLI**
Üniversite b
İNGİLİZCE
TEL: 0.312
FAX: 0.312
E-MAIL: e

ENDÜSTİ
temizlik üü
sorumlu,
temsilcileri
Makina A
0.312.3102

FUAR Fim
almacaktı.
0312.467 7
0312.467 6

İÇANADCI
aracıyla
pazarlamacı

İLETİŞİM
çalışacak d
Personelleri

İSİTİCİ
gösteren

FABR

Mimarlar Odasını yakından bilmeyenler, onunla yeni ilişkilenenler, bu ilana bakıp da yanlış yargılara varmasınlar. Mimarlar Odası böyle bir yer değildir. Hiç olmadı.

Mimarlar Odası bunu hak etmiyor.

Bu tavrı mimarlık ortamını / mimarlığı yoksullaştırır.

Bu ilanın yayınlandığı gazetede, Doğan Hızlan köşe yazısının tümünü “Çocuk ve Mimarlık” projesine ayırmış. 7 Şubat'ta DSI salonuna davet etmiş herkesi, Mimarlar Odası Ankara Şubesi Genel Kurul'unda yapılacak sergiye.

Umutları çoğaltmak yerine yoksullaşmayı seçenlerin gerekçelerini bilmiyoruz, ama 8 Şubat seçim gününe odaklanmış ilan bize gösteriyor ki amaçları belli, “seçilmek”.

Mimarlar Odasının hiçbir döneminde seçilmek için her yol mubah sayılmamıştı. Sayılmamalı.

İyi niyetimiz ve umutlarımız, tutunabileceğimiz tek gerçeklik. İki yıl öncesini hatırlamıyormuş gibi davranmamızın, geçmişe değil geleceğe bakmamızın sebebi bu. Aslında hepimiz biliyoruz ki, iki yıl içinde çok şey değişti. Biraz da görmezlikten geldiğimiz, unutmaya çalıştığımız, zaman zaman da unutmayı başardığımız pek çok şeyi hatırlamak zorunda kaldık bu ilanla. Biliriz, zaman bütün yaraları sarar, çünkü unutmak insanın kendini bazı şeylerden korumak için kullanabildiği yegane yöntemdir. Ancak, bütünüyle her şeyi unutmak, hep böyle imiş gibi hissetmemize sebep oluyor, bugün yaşadıklarımızın değerini azaltıyor.

Her şeye rağmen bu ilanın arkasındaki anlayışın umudumuzu ve iyi niyetimizi köreltmesine izin vermeyeceğiz.

Ancak bu tavrı görmezlikten gelmemiz de mümkün değildi. Yeni tanışanların, Mimarlar Odasında görüp, tanıyıp, öğrenecekleri gelenek bu olmamalı. “Mimarlar Odası buymuş demek ki”, diye düşünmelerine izin vermemeliyiz.

Mimarlar Odası; demokrasinin, katılımın, bir arada olabilmenin, bir arada üretebilmenin önemsendiği bir yerdir. Bunu gerçekleştirebilmek için de dolambaçlı yollara gerek yoktur.

Kasım bülteni ile tüm üyelerimize ilettiğimiz çağrıda, Genel Kurul dönemini, Mimarlar Odasının kendi dinamiğini bulma ve açığa çıkarma süreci olduğunu hatırlatmıştık. Mimarlar Odası Ankara Şubesi yönetimine aday olmak isteyen kişi ve grupların; kendilerini tüm ortama tanıtmaları, yaklaşımlarını geliştirmeleri, benzer yaklaşımda olanlara ulaşmaları, tanışmaları, başka yaklaşımları tanıtmaları ve öğrenmeleri için bir dizi olanaktan eş yararlanması gereğini ilan ettik. Bunların ortamı geliştireceğine, derinleştireceğine, örnek ve önemli bir deneyim olacağına dair inancımızı belirttik.

Bu çağrıya yanıt verenlerden birisi eleştirdiğimiz gazete ilanın altında da adı bulunan DETOM idi. Kapağını bu sayfada gördüğünüz broşürü bir önceki bültenle sizlere ulaştırmıştık. Şimdi anlıyoruz ki onlar bunu yeterli bulmamışlar. Kendilerini ortama doğrudan ifade etmeyi değil, sadece seçilebilmek için ne gerekiyorsa onu yapmayı uygun görmüşler.

Bizim ise artık yapabileceğimiz tek bir şey kaldı. Bu tahrip edici seçilme isteğine karşı ortamı ve “Demokrat Toplumcu Mimarlar”ı uyarmak. Mimarlar Odasının varlığını geleceğe taşıyacak olan, gazetelerin seri ilanları ile oy arayışına çıkmak değil, 7 Şubat'ta yapılacak Genel Kurul'da geleceğe bakmak üzere bir araya gelmek olacaktır.

T E Ş E K K Ü R L E R !

Elinizdeki bülten, yönetim dönemimizin son bülteni...
Son bülten için başka bir planım vardı.
Sevgili Bora'nın şu kısa mesajıyla çok duygulanmış,

“POLİTİKA, TASARIM, EKONOMİ, MEŞRUIYET, DEMOKRASİ

Politikaları bir sunum aracı olmaktan çıkarıp, olması
gereken yere, içeriğe yerleştirdiğiniz için,

Tasarımı her hangi bir çalışmanın vazgeçilmez bir parçası
olarak gördüğünüz için,

Ekonomik sorunları ileride aşabilecek, önemli temeller
attığınız için,

Meşruiyetin uzun soluklu bir yol olduğunu kabullenip işe
çocuklardan başladığınız için,

Beraber yönetelim gibi uygulaması zor bir anlayışı
deneyerek getirdiğiniz demokrasi anlayışı için,

Eksik kalanlar ve yapılamayanlar? Herşeye rağmen çıtayı
yükselttiğiniz ve bıraktığınız yer için,
Yönetim Kuruluna, katkı koyan tüm üyelere ve oda çalışanlarına
Teşekkürler.....

Bora Tubay”

Bu kadar derinden anlaşılmış olmayı, çabamızın en anlamlı karşılığı olarak algılamış,
Bu mesajı sizinle paylaşmak ve hepimize teşekkür etmekle yetinmeyi planlamıştım.

Yan sayfadaki yazıyı yazıp, yazmamakta çok tereddüt ettim.
İtiraf etmeliyim ki, doğru yaptığıma hala emin değilim.
Bunları yazmış olmaktan, bu tür şeyleri yazmak zorunda kalmaktan rahatsızım. Mimarlar Odasının, yazıya konu arkadaşların neden oldukları görüntüden, çok farklı bir yer olduğunu yüksek sesle ve doğrudan söylemek zorunda idim.

Size onsekizincisi iletilen bültenlere, aylık programların küçücük kutularına sıkışmış iş başlıklarına, program arkasında sizinle paylaşılan metinlere, eklere tekrar bir göz atmalısınız. Katıldığınız ortamlardaki çabayı / arayışı / düzeyi yeniden anımsamalısınız. Size çalışma raporu ekinde yollanan CD'nin içinde mutlaka dolaşmaya zaman ayırmalısınız. Mimarlar Odası, yaşadığınız yaşayacağınız duygunun, duyarlılığın kendisidir. Hemen farkedebileceğiniz eksikliklerin, “keşke bu da yapılsaydı”, da karşılık bulan istekliliğin enerjisidir.

Genel Kurul'da çoğaltabileceğimiz, paylaşabileceğimiz çok şey olduğuna inanıyorum.
Görevini devretmeye hazırlanan biri olarak sizleri;

Yaratılmış pozitif enerjiye,
Ortaya çıkmış yeni inisiyatiflere,
Mimarlık ortamının elli yıldır biriktirdiği değerlere, duyarlılıklara,
Mimarlar Odası Ankara Şubesine,

sahip çıkmaya davet ediyorum. Geleceğimizi bu duyarlılıklar zenginleştirecek.

Ne çok insana teşekkür borçluyum.
Hepinize sonsuz teşekkürler...

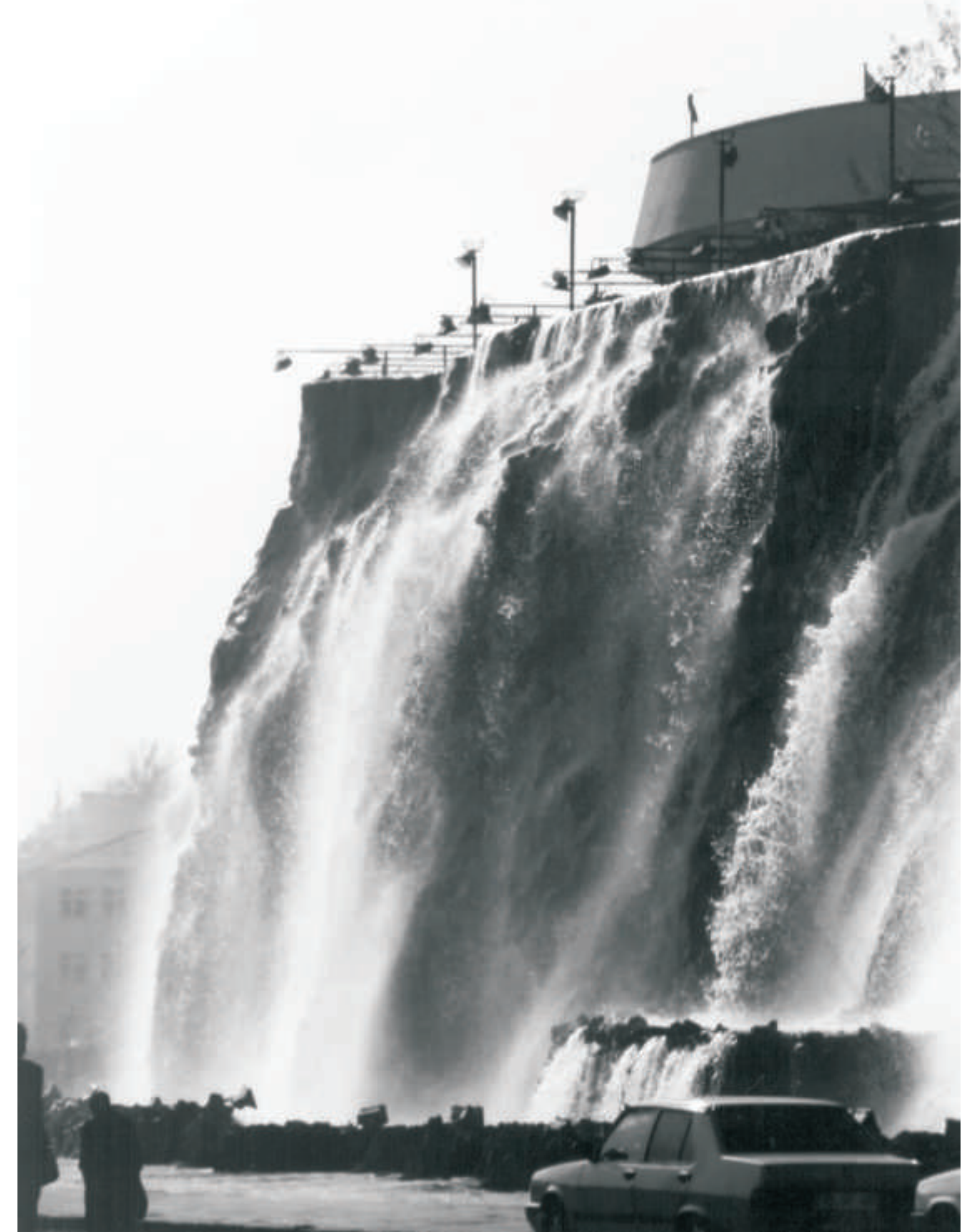
Ayhan ÇELİK

Öteki, kendimi sonsuza dek ginelememi engelleyendir.

"Öteki Ankara" dosyasındaki tüm fotoğraflar; Melih Uçar, Onur Mat, Selda Bancı ve Gülnur Güvenç tarafından, Kasım 2003'de Keçiören, Altındağ, Mamak, Dikmen, Sincan ve Turan Güneş Bulvarı'nda çekilmiştir.

ö t e k i a n k a r a

Karamizahın Başkenti:

Levent Şentürk

KEÇİÖREN

ÇARPIK OLAN, NEREDEYSE TEKİL OLANDIR, AYRIKSI
DURANDIR, BU YÜZDEN DE KOLAYCA HEDEF OLABİLİR,
HAKLI VEYA HAKSIZ NEDENLERLE. BİR KEZ ÇARPIK OLAN
BÜTÜN ÇIPLAKLIĞI İLE, YAPISININ BÜTÜN BİLEŞENLERİ İLE
TANIMLANDIKTAN SONRA, DÜZENİN YENİDEN TESİSİ DE
MÜMKÜN HALE GELEBİLİR.

Keçiören, Ankara'nın karamizahi başkenti. *Mimarlar Odası Bülteni* ekibinin görsel kazısı bu birbirinden garip 'yenilik'leri ortaya çıkarmış. Yapılan 'şey'ler, klasik kent söylemleriyle ele alınıp eleştirilecek gibi değil. Bu yüzden de '**kentsel çarpıklık**' altlığını önümüze koyarak güzel bir model biçip giydiremeyiz Keçiören'e. Zira çarpıklığı tanımlı kılan, onun varolmasını, isimlendirilebilmesini, ayımsanabilmesini mümkün kılan şey, mevcut düzenin baskın varlığıdır. Burada Oda'nın bu role soyunduğunu söylemek, karamizahi bir tutum olur. Hayır, böyle bir niyetle bu alana dikkat kesildiklerini sanmıyorum. (Çünkü aynı ekibin, APA kapsamında önerdiğim bacalar projesine büyük destek verdikleri biliniyor en azından!)

Çarpık olan, neredeyse tekil olandır, ayrıksı durandır, bu yüzden de kolayca hedef olabilir, haklı veya haksız nedenlerle. Bir kez çarpık olan bütün çıplaklığı ile, yapısının bütün bileşenleri ile tanımlandıktan sonra, düzenin yeniden tesisi de mümkün hale gelebilir. Çarpık olanın ne kadar yaygın olduğu ve ne kadar iri bir cüsseye sahip olduğu da önem taşımaz bundan sonra. Mimarlık tartışmalarımız bunun sayısız örneğiyle dolu değil mi? Keçiören'de yaşanan şey bu şablonlara pek uymuyor galiba.

Bu garip metropoliten coğrafyada çarpıklık 'normal' haline gelmiş; ne kadar çarpık olursa olsun, zihnin sınırlarını ne kadar zorlarsa zorlasın, 'onu' gördüğümüzde büyük bir ruhsal sarsıntı yaşamıyoruz. (Ama 'biraz' yaşıyoruz yine de.) Örnekler sıklıkla çıkıyor karşımıza, her biriyle zıvalar heyelanı halinde karşılaşıyoruz. Bir semt sakini bize doğru yaklaşıp “Semtimizi nasıl buldunuz?” diye soracak olsa, ne söyleyebilirdik? Sonuçta edindiğimiz izlenim, mevcut bir kentsel estetiğin tahrip edildiği değil. Daha çok, yeni bir durumun,

adlandırmakta zorlanacağımız bir durumun kurulduğu olabilir mesela. Bu hisle dolabiliriz; olumsuz anlamıyla bir yenilik duygusuyla, rahatsız edici, kıvrandırıcı bir yenilik duygusuyla.

Bu grotesk toplam durum, bizi bir tür açık hava müzesinde dolaşıyormuşuz gibi de hissettirebilir. Ama buranın 'bu hale gelmesi'ne neden olan politik seçimler üzerinde ciddiyetle durulamayacağını aklımın ucundan bile geçirmem. Tam tersine, batıda benzerleri olsa, herhalde onlarca bilimsel tez ve yüzlerce makaleye konu olurdu Keçiören. Bizde olamıyor, üniversitelerimizde süregiden karamizahi ciddiyet tiyatrosu yüzünden. Bu postmodern-barok kentsel çehrenin üzerine üzerine gidip, onu didik didik etmekten daha ciddi ne işi olabilir Odtü'de, Gazi Üniversitesi'nde, Bilkent'te bir mimarlık profesörünün, şehircilik doçentinin, iç mimarlık asistanının bilmiyorum. (Burnunun ucundakini görememek bizim akademisyenlerimize özgü bir hastalıktır. Başka ülkelerde böyle olmadığı, bizde böyle olmasından anlaşıyor zaten, başka bir gerekçe bile aramıyorum.) Bir şekilde, bilimsel araştırmalar yapılmıyor böyle örnekler üzerinden ülkemizde; belki ancak yeni yeni yapılıyor ya da yapılmaya başlayacak -'yakında'. Mimarlar Odası'nın Keçiören örneğini masaya yatırıyor oluşuna bu gözle de bakmak gerekiyor. (Böyle bakmazsak, sosyologların ve felsefecilerin bu alanlarda söyledikleri, mimarlığın kuramsal alanında daha uzun süre baskın yerini koruyacak, mimarlar yalnızca kendi 'karamizahi' pratiklerini yürüten kişiler olarak toplumun saygın kişileri olmayı sürdürecekler...)

Yalnızca estetik düzlemde yapılacak bir tartışma, bu karamizahi tablonun bir rolüne ortak olmak demektir kısacası. Oysa zaman zaman çerçevenin dışına da çıkılabilmeli. Buna giriştiğimizde, çerçevenin tümüyle

dışında durmanın mümkün olmadığı görülebilir. Acıtıcı bir suç ortaklığı duygusu her yanımızı saracaktır.

Şayet yozlaşma yozlaşma değilse, yozlamış olanın altını kazımaya başlar başlamaz orada düzenin başka bir yüzü belirecekse, ne yapmalı? Bir tür neo-kitsch felsefesinin tohumlarını mı atmalı? Burada Oda'nın (sonuna kadar farkında olarak), Keçiören örneğini seçmesinin altında yatan etik tartışmayı fark etmek gerekiyor. Çünkü Gülnur Özdağlar Güvenç'in ekibi, çoktan ilerlemiş ve önü alınamaz hale gelmiş bir kansere bakmayı arzu ediyor ve bunu deniyor; dayatmıyor. **Keçiören'i öteki Ankara'lardan biri olarak işaret ediyor.** En keskin ve sivri örneklerin serpildiği, kozmopolit bir yer olduğu için seçiyor burasını. Önceki sayılarından birinde, *Cogito* dergisinin de benzer bir girişimi olduğunu anımsatmak gerekli, 'Yeni İstanbul' teması bağlamında (Bahar 2003, sayı 35). Kentsel eleştiride, seçeceğimiz kelimelerde bir artışa neden olacağına kesin gözüyle bakılabilir bu tür tartışmaların, yani gerek Ankara, gerek İstanbul konusunda jargona yeni kavramlar gireceği, girdiği belli.

Buna rağmen, Keçiören'deki '**ready-made**'leri ciddiye almakla yükümlü değiliz. Çok daha berrak bir bakışla, Bir 'blasé'nin aldirışsızlığıyla bu örneklerle gülüp geçebiliriz de. Yalnızca aldirışsızlık olmayacaktır bu. Yüzyılın başındayız ve yeni bir modernite yaşıyoruz, sıradan olanla sıradışı olanı birbirinden ayıracak kesin kavramlarımız da yok. En çarpıcı görünümlere bürünmeye çalışan bir sıradanlıkla da karşı karşıya olabiliriz; o zaman aldirışsızlığımızı tanımlamış oluyoruz. **Muz Cumhuriyeti**'nin alabildiğine alelade olduğu ortaya çıkar böylece. Tüm bu yeni nesneler o zaman bize yeni bir çağı fısıldayan gizemli varlıklar olmaktan çıkacaktır. Kendinden başka bir anlama gelmeyen çıkmaz sokaklara dönüşecektir her biri;

birbirine geçmeyen ve bütünlendiğinde bir resim kurmayan saçma sapan puzzle parçaları oldukları ortaya çıkacaktır. Kent hep böyle bir yer miydi yoksa? Biraz da bu aldirışsızlık sayesinde zaten burayı bir açık hava müzesinde ya da fantastik yaratıklarla kaplı bir semtte gezer gibi gezebiliyoruz. Yoksa, onu bir anlığına ciddiye alacak olsak, orada yığılıp kalabilirdik.

Keçiören, kimi unsurlarını abartma fırsatını yakalamış bir semt. Bu fırsatı yakalamış olması bizi kurcalamaya devam edecek bir konudur, buna kuşku yok. Keçiören'in kitsch'lerinin evrensel olduklarını açık yüreklilikle söylemeli. Böylece, çizdiğimiz karamizahi tablo keskinlik kazanacaktır. (Biraz önce çerçevenin dışına çıkmaktan söz ederken, kendimizi bir tablo çizmeye çalışırken bulmak ironik değil mi?) Bambaşka yerlerde, çok daha varlıklı semtlerde ve kentlerde Keçiören'deki saçmalıkları geride bırakan örnekler bulunduğunu tahmin etmek zor değil. Buna rağmen, Keçiören özgündür ve de özgün kalacaktır! (“Bunu böylece biliniz.”)

Kent her zaman garip bir yer değil miydi tarih boyunca? Her gelen onun anlamı üzerinde öyle düzeltmeler yaptı ve onu öylesine bozdu ki, aslını boşuna aramayalım. Bazen de Umberto Eco'nun yaptığı gibi, '**Yanlış Okumalar**' yapmayı denemeliyiz.

Keçiören, yanlış okumalar yapmakta herkesi geride bırakmış görünüyor. Ama yine de alt edilemez değil.

24 Ocak 2004
Mecidiyeköy

İkiyüzlü hoşgörü “anlayışımızla” boy ölçüşebilecek tek şey, bu anlayışın altında yatan derin küçümsemedir: “Farklılığınıza saygı gösteriyoruz”; örtük biçimde: Siz az gelişmişler, elinizde bundan başka bir şey kalmadı, sakın bunu da bırakmayın demektir. (Folklör ve sefalet göstergeleri farklılığın en iyi işaretleridir). Bundan daha küçümseyici, bundan daha küçümsenecek bir şey yoktur. Bu en kökten anlayışsızlık biçimidir.

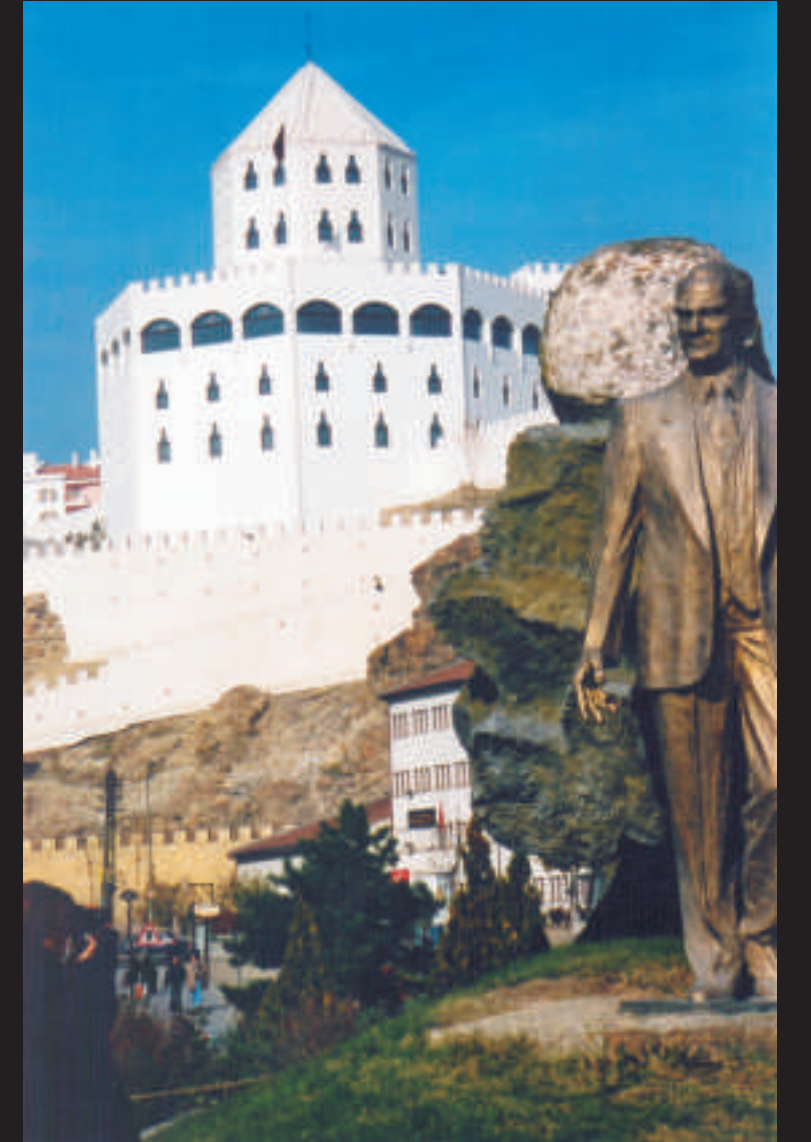
Jean Baudrillard, Kötülüğün Şeffaflığı

Kökten egzotizm. Ötekinin kökünü kazımak için girişilmiş olan şeylerin ışığında, ötekinin yok edilemezliği, yani ötekiliğin sürüp giden kaçınılmazlığı aydınlanıyor. Düşüncenin gücü ve olguların gücü. Kökten ötekilik her şeye direnir: fethi, ırkçılığa, soykırıma, farklılık virüsüne, yabancılaşmanın psikodramına. Bir yandan, öteki daima çoktan ölüdür, öte yandansa sapasağlam ayaktadır.

Büyük Oyun budur...

Jean Baudrillard, Kötülüğün Şeffaflığı

ANKARA'DA “ÖTEKİ” OLMAK

Yüksel IŞIK

Çankaya Belediyesi Başkan Yardımcısı

ŞİMDİ GERİ DÖNÜP BAKTIĞIMDA,
ANKARA'NIN BİR ZAMANLAR AŞIK
OLDUĞUNU ANIMSİYORUM. ÖYLE BİR
AŞK Kİ, KUŞ UÇMAZ KERVAN
GEÇMEZ YAYLA MAHALLESİ'NE EL
YORDAMIYLA KANALİZASYON
YAPACAK KADAR AZİMLİ. ÖYLE BİR
AŞK Kİ, PİYANGOTEPE'YE YENİ
KONDULAR KONDURACAK KADAR
GÖZÜ KARA. ÖYLE BİR AŞK Kİ,
ZAFERTEPE'Yİ GÖKYÜZÜNE
BAĞLAYACAK MERDİVENLERİ
YAPACAK KADAR UÇUK. ÖYLE BİR
AŞK Kİ, PAPAZ DERESİ'NE SOKAKLAR
ÇİZECEK KADAR MASUM!

Sabah uyanır uyanmaz, sizi bir koşuşturma alır; otobüste, dolmuşta onlarca insanın yanındasınız; farkında mısınız; veya onlar sizin farkında mı bilinmez. Uzunlu, kısası; siyahı, beyazı; kadını, erkeği; yaşlısı, genci; zengini, yoksulu; Sünnisi, Alevisi, herkes, hep birlikte koşuşturur dururlar. Bir farkları var mıdır; kendileri farklarının farkında mı bilinmez. Farklı olmaları, onlara bakışımızı değiştirmeli mi; onlar bizim farklı olmamızdan ürkmeli mi? Her soru yeni sorunun kapısını aralar.

Ben ve arkadaşlarım, benim farklı olduğumu Din Bilgisi ve Ahlak öğretmeninin beni sözlüye kaldırmasıyla farkettilik! Aldığım notlar “10” olmasına karşın, meğerse ben namaz kılmayı bilmezmişim. Meğerse din dersinden “10” alan öğrencinin namaz kılmayı bilmemesi ne kadar ayıpmış; o gün öğrendim. Dahası o gün namaz kılmayı bilmeyen sınıf arkadaşlarım dahi beni ayıplamışlardı. Ben hayatımda ilk kez o gün “öteki” olmuşum; o gün, aslında ben, “öteki”ymişim. Öyle olduğumu yıllar sonra farketdiğimdeyse, kocaman bir insan olmuşum.

Hapis yattım. Mamak'taydık; kalabalıktık; demir kapıları sürgüleyenler, daracık koğuşlara tıkıştırılmış kalabalıklardan vebadan kaçır gibi uzak dururlardı. Biz çoğunluk ama tutsak; onlar az ama silahlıydı. İçlerinde parlıtı olan göz taşıyanı var mıydı, bilinmez; bildiğim, bizden uzak kaçmak için her şeyi göze alacaklarıydı. Çoğu, bizim uğruna mücadele ettiğimiz yoksullardandı ama asla bizden değillerdi. Bize çok benzeyenlerin, bize benzedikleri anlaşılmasın diye tutuklulara dayak atma fasıllarında, diğerlerinden daha fazla canavarlaşmasının nasıl bir ruh halinin ürünü olduğunu Freud dahil kimse tahlil edemez!

Aynı dava nedeniyle sürgün cezasına çarptırıldım. Sürgünde ilk farkettiğim cezaevini özlediğimdi. Aldığım hapis cezasının beşte ikisi kadar sürgünde kalmama karar verilmişti. Bütün zamanı hapishanede geçirmeye razı olur hale gelmiştim. Dünyalar güzeli Van Kenti'nde uzun süre bir başına yaşadım. Akşam, büyük bir özenle karşılanıp, yer bulduğum otelde, ertesi sabaha yer yokluğundan(!) kapı dışarı edildim. Koskoca kentte kimse benimle konuşmadı; kendimi çok yalnız hissettim. Benim gibi olanları tanıdığımda, Van'daki ömrüm sona ermek üzereydi. Ortaçağın

yaygın ve tehlikeli hastalığı vebanın yarattığı etkiyi yaratmış biri muamelesi görmek nasıldır, anlatamam!Askerliğimi “**sakıncalı piyade**” olarak yaptım. Acemi Birliği'nde bir kez bile Çarşı iznine çıkartılmadım. Usta Birliği'ndeysen koskoca birlikte benimle konuşabilecek birini bulmam aylarımı aldı. Bulduğum kişinin, benim için görevlendirilen(!) kişi olduğunuydu, tezkereyi aldığım gün öğrendim. Hissettiklerimi anlatacak sözcükler bulamadım!

Gülücüklerin donduğu an!

Hapse girdiğimde 19 yaşındaydım; 19 yıllık yaşantımın en can alıcı bölümünü, Ankara'nın ünlü Çiçinbağları Semti'nde geçirdim. Hep, gözünü budaktan esirgemeyen, bıçkın delikanlıların semti olarak bilinen insanların arasında yaşarken, bir sabah o semtte tanıdığım tüm insanların gülücüklerinin donduğunu farkettim. Cesaretimi toplayıp soruyu sorduğumda, Deniz Gezmiş adında bir devrimcinin arkadaşlarıyla birlikte asıldığını, herkese çöken hüznün oradan kaynaklandığını öğrendim. Demek ki, delikanlılıktan daha da etkili bir şeydi devrimci olmak...

Karar verdim; öğrenecektim! Sonrasında hep okudum; okudukça öğrendim. Hapse girdiğimde, el konulan kitaplarım bir kamyoneti dolduracak kadardı. Mapusluk, sürgünlük, sakıncalı piyadelilik derken, virgül koyduğum hayata döndüğümde 30 yaşına gelmişim. Bu kez, Naim Kandemir'in bir dizesinde dile getirdiği gibi, “**daha büyük harflerle sürdürecektim**” hayatı. Hapse girmeden önce, çok sayıda yoksul semtini; özellikle de Çiçin'i, Kuşcağız'ı, Esertepe'yi, Hasköy'ü ezbere bilirdim. Hayata döndüğümde bildiğimin yetersiz olduğunu anlamıştım. Hapse girmeden önce yoksul semtlerinin yoksul evlerinde çay içtim; sobanın kenarında ısındım. Hayata döndüğümde bu semtlerde tanıdıklarımın perdeleri çekiliydi; ancak ben verdiğim kararı tuttum. Öğrenecektim; sözümü tuttum öğreniyorum.

Şimdi, ne zaman yolum bir gecekondu mahallesine düşse hüznlenirim; boğazım düğümlenir. Üstelik sık sık düşürürüm yolumu; bir bahane bularak. Her seferinde de, aklıma bir bahar sabahı, aylar Mayıs'ı arşınlarken, Çiçinli dostlarımla yüzüne düşen hüzn gelir; hüznüm büyür, ağlamaklı olurum. Bilirim; onlar bizden çok uzaktalar; tıpkı, “**derya içinde olup deryayı bilmeyen balıklar**” gibi! Ekmek almak için bayatlamasını beklerler; ucuzlasın diye ama temel giderlerinin kamu tarafından karşılanmasını savunulardan uzak dururlar.

Bütün bunlara, “**öteki**” kavramının bende bıraktığı izlerin derinliğini ifade etmek için değindim. Evet, öteki olmak, farklı olmak demektir. Farklı olanın sayısı bazen çoktur; bütün bir kenti çepeçevre sarıvermişlerdir. Çokluklarının farkında değillerdir; ve belki de bu nedenledir ki, kendilerini kimsesiz ve çaresiz hissederek. Biliyorum, Ankara'da “**öteki**” olmak, başlı başına bir vakıdır. Semt semt baktığınızda çokluk onlardadır; ama hatırdaki kalan “**sahipler**”in yaşadığı mahallerdir. Gaziosmanpaşa bilinir ama hemen arka yüzünde bulunan Aşıkpaşa, Bademlidere, Kırkkonaklar tarifile anlaşılabilir ancak. Çankaya bilinir ama Yıldız, Dikmen Deresi, Mürsel Uluç, İlker'i ancak tarif üzerine bulabilirsiniz. Kavaklıdere şiirlere bile konu olmuştur ama Şirindere, Kurudere gibi yerler çağrışımlar sonucu sohbetlere konu olabilir.

“Aşkdan ölmek için”

Bütün bu anlatılanlardan, Ankara'da iki Ankara olduğu sonucunu, siz de çıkartmışsınızdır mutlaka! Modernizmin dışı vurumu olarak dizayn edilen Ankara'nın, daha bu dizayn edilmenin teorisi bile

yapılmamışken kendisine kapılarını açanlara sırtını döndüğü de bilinen bir gerçekliktir. Uçurum hızla büyümektedir, “**sahipler**”in Ankara'sıyla “**ötekiler**”in Ankara'sı arasında. Uçurum büyüdükçe anımsatmak bir boyun borcudur; bütün Ankara'nın kökünün, Ahmed Arif'in iznine sığınarak, İncesu'da ya da Altındağ'da olduğunu...

Kentler insan gibidirler; duruşları vardır; efelenmeleri. Aşkları vardır; kavgaları. Hüzünleri vardır ve dahi isyanları... Coğrafyalara bakıp aldanmayın; kentler de tıpkı, insanlar gibidirler, giderler, arkalarına bakmadan! Tıpkı, Murathan Mungan'ın dizesinde dile geldiği gibi, “**aslında kalandır terkeden/ giden de bu yüzden gitmiştir zaten**”!

Şimdi geri dönüp baktığımda, Ankara'nın bir zamanlar aşık olduğunu anımsıyorum. Öyle bir aşk ki, kuş uçmaz kervan geçmez Yayla Mahallesi'ne el yordamıyla kanalizasyon yapacak kadar azimli. Öyle bir aşk ki, Piyangotepe'ye yeni kondular konuracak kadar gözü kara. Öyle bir aşk ki, Zafertepe'yi gökyüzüne bağlayacak merdivenleri yapacak kadar uçuk. Öyle bir aşk ki, Papaz Deresi'ne sokaklar çizecek kadar masum!

Kime mi? Elbette “**sınıfsız, sömürsüz, başka bir dünya isteyenlere**”! Ne mi oldu? Ankara onları terketti; onlar da, “**o güzel atlara binip**” çekip gittiler. Kim bilir belki bir gün, bu kent, maşukuna, Attila İlhan'ın bir şiirinde dediği gibi; “**Öteki kapımdan gel bunu açamazsın/ Sabaha karşı gel bütün gözlerinle gel**” diyecektir. İşte o gün, Ankara'da öteki olmak, sadece romanlara has bir tanımlama olarak tarihteki yerine alacaktır.

“**Aşkdan ölmek için**” daha ne bekliyorsunuz?

“KENTE GİDEN YOLDA YÖRE DERNEKLERİ”

17.01.2004 Tarihli Panel'in Bant Çözümlerinden Derlenmiştir

Öteki, dışarıdan gelenin zorla girişidir, dışarıdan gelenin önceliğidir, yabancılığın çekiciliği ve yabancılığın aktarımıdır. (...) Diğer kültürler hiçbir zaman ne evrensellik ne de farklılık iddiasında bulundular. (En azından bir tür kültürel afyon savaşı içinde bu onlara aşılınmadan önce böyleydi). Onlar özgünlükleriyle, ayırsılıklarıyla, ayınlerinin, değerlerinin indirgenemezliği ile yaşarlar. Tüm bunları uzlaştırmak isteyen öldürücü yanılsamayla, kendilerini yok eden bu yanılsamayla oyalamıyorlar kendilerini.

Jean Baudrillard, Kötülüğün Şeffaflığı

BÜLENT TANIK (Şehir Plancısı)

Ankara kaybeden bir kent konumuna geldi. Ankara'nın kaybeden kent konumundan çıkması, ekonomik yapıdaki bu dönüşümün yanı sıra, Ankara aynı zamanda Cumhuriyetin modernite projesidir, ülkede modernleşmeyi geliştirmek üzere kurgulanan en önemli yaşam mekânının düzenlenmesiydi. Modernite projesi dünyada aşındı. Modernite projesi aşınca, modern yaşama duyulan yönelişlerle ilgili sorgulama yoksullukla da birleşince, kültürel yapıda dini eğilimlerin hegemonyasına ve onların kontrolüne kapılan insanların umutlarını ona bağlama eğilimleri ve düzeyleri önemli ölçüde arttı.

...1980 sonrasındaki bu kaybetme ve çöküş sürecini, insanımız örgütlenerek aşmaya çalıştı, yani köyünden kalkıp, ilk geldiğiniz zaman, kente tutunmak için hemşehri dayanışması, akraba dayanışmasına başvurma yerine, bunu artık daha formel yöre dernekleri, hemşehri dernekleri ve benzeri örgütlülüklerle yapmaya çalıştık.

AYÇA KURTOĞLU (Sosyolog)

Bu bakımdan hemşehrlik derneklerine baktığımızda mesela Ankara'daki bütün derneklerin yüzde 74'ü sosyal içerikli dernekler ve bunların da yüzde 30'u hemşehrlik derneği. Ankara'da çok fazla sayıda hemşehri derneği var. Tabii, bu derneklerin içine muhtemelen rakam olarak mesela, kahvehaneler

girmemiştir. Kahvehaneler de bildiğiniz gibi, mahallelerde göç edenlerin, oraya yaşayanların göç ettikleri yere göre Kayserililer, Kırşehirililer kahvehaneleri gibi kahvehaneler vardır. Mesela, köy dernekleri örgütlenmesi de, örgütlenmelerinde kolaylaştırıcı, kahvehanelerin onları kolaylaştırıcı bir işlev üstlendiğini düşünüyorum.

...Bu derneklerin, kahvehane de dahil olmak üzere çok önemli bir işlevi daha var: Aslında bu hemşehri dernekleri çok işlevli mekânlar. Orada siyaset yapılır, aslında kent kültürüne belki entegre olmanın aracılığı olarak toplu sinemaya gitme, tiyatroya gitme, gaziye gitme, birlikte yemek yeme gibi işlevleri de vardır. Mesela, Kızılcahamamlı Minibüsçüler Derneği. Bu, o iş örgütlenmesi içerisinde anlamlı olan bir dernek.

...Genel olarak literatürde bu tür dernekleri inceleyen literatürde evrenselleşmeye doğru bir gidiş olacağını söylenir, iddia edilir. Köy dernekleri zamanla ilçe derneğine, ilçe derneği de zamanla şehir derneğine ve zamanla bu ihtiyaç da ortadan kalkınca yok olmaya doğru bir yön izleyeceği söylenir ki, Türkiye'deki bu durum aslında literatüre uymuyor, çünkü 30 yıl boyunca, hatta kuşaklar boyunca köy derneklerinin devam edebildiğini görüyoruz. Gene kültürel bölünme ve siyasi entegrasyonun farklı yollardan olması nedeniyle.

YÜKSEL İŞİK (Gazeteci)

Ben yöre derneklerini bir aileye benzetiyorum, hani aile kendi terciğini şöyle yapıyor, toplumla ilişkisini: İsterse, bütün toplumla ilişki içerisine girebiliyor, kente iniyor, sinemaya gidiyor, tiyatroya gidiyor, komşuluk ilişkileri kuruyor, kendi hobileriyle paralel hobileri olan insanlarla diyaloglar geliştiriyor ya da

kendisini kendi iç ilişkileri içerisinde kapatıyor ve mümkün olduğunca herkesten, komşularından bile kendini yalıtabiliyor. Kızılay kent meydanının kapatılması süreci sırasında televizyonlarda hepiniz de izlemiştinizdir, insanların bir bölümü otobüslerle kente taşınıp getirildiklerinde, gazetecilerin kendilerine sordukları sorulara şöyle cevaplar vermişlerdi: "Bizi getirdiler, hani burası nedir bilmeyiz, aslında burayı da hiç kullanmadık, bu metroyu kullanmayız, yaya geçitlerini de kullanmadık" diye onlar tercihlerini kapalı, kendisini koruyan ve dışı açık olan tehlikelerden kendisini korumak amacıyla kendisini kapatan topluluklar. Tabii, bu toplulukların, yöre derneklerinin bir kısmı, şu iki önemli amaç üzerinde duruyor: Çok pratik, hepinizin yaşadığı bir nokta, ama ben buradan dile getirmeyi çok gerekli buluyorum.

...Sayım zamanlarında bu insanların önemli bir bölümü öbek öbek, otobüs otobüs kendi ilçelerine, beldelerine, köylerine gidip yazılarak, amcasının oğlunu köyde muhtar yapmak veya bir yakını beldede belediye başkanı yapmak amacıyla oralara gidiyorlar. Bu tutum tabii, kendi yaşadığı kentte neme lazımcı durum da oluşmasına neden oluyor. Sokağı çamurmuş, otobüs zamanında gelmezmiş, doğalgazın yoğunluğu azmış, çevre temizlik vergisinin ödenmesi veya

atık suların alınması veya ASKİ'nin -Ankara'da olduğumuz için söylüyorum- su kesinti programının hangi nedenle uygulanmış ve bu uygulamada ne kadar zarar görülmüş, bunları çok kendisiyle ilişkilendirmiyor, içselleştirmiyor.

...Gene aynı noktaya döneceğim: Kızılay kent meydanı tartışmasında sırasında, kentlilerin kendini kentli hisseden küçük bir grup çok büyük bir örgütlenmeyle büyük bir

tartışma yarattı. Herkes dikkat etmiştir, benim de çok dikkatimi çekti, bu insan topluluğu Kızılay kent merkezinin korunması, yayaalara enterne edilmesinin önüne geçilmesine engel oluşturması için, kendi aritmetik toplamalarına geometrik bir özellik kazandırarak çok başarılı bir sonuç elde ettiler. Kentte yaşayan, aslında kentlinin çıkarına olan bu düşüncüyü desteklemek için harekete geçmediler. Kuşcağız'da oturuyorsa, orada oturmaya devam etti, kahvesine gitti, yöre derneğinde veya Yayla Mahallesi'nde oturuyorsa, orada devam etti, gündelik faaliyetlerini sürdürdü.

...Türkiye'ye bakın, aslında kent belleği de çok zayıf olan bir toplum Türkiye. Herkes aslında parça parça yaşamaktadır. Eğer bir benzetme yapacak olursak, bu yöre derneklerinin bütün kentin içerisindeki pozisyonlarını peş peşe dizilmiş tren vagonlarına benzetebiliriz. Her vagona ayrı bir kültürel ortam, ayrı bir şey, ama bunların iç içe geçmesi

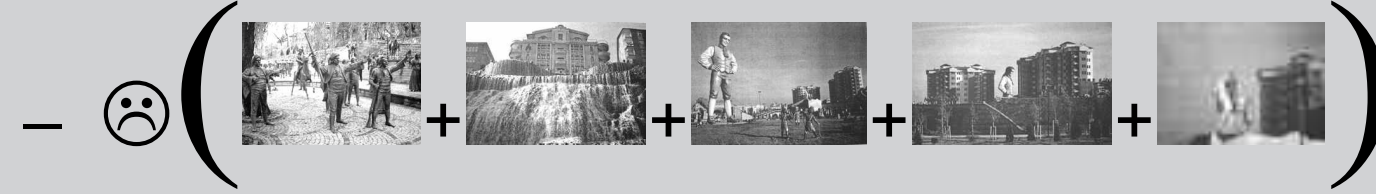

genellikle zorluklar içerisinde olmakta. Bu diyalogu, trenin bütünlüğü arasında, treni bir bütün olarak görebilmek için o vagonlar arasında geçişi sağlayacak, katalizör görevini görecek olan da yerel yönetimlerdir.

...Hangi coğrafyadan gelmiş olursa olsun, gelmiş olduğu coğrafyanın özelliğini, kültürünü koruyarak, yaşadığı kentte yeni bir kültürle, yeni bir kimlikle tanışmasını sağlamak. Dolayısıyla, sizin kentinize bunu başarabilirsek, yani bu kentlilik sürecini başarabilirsek ve insanların geldikleri yöredeki özelliklerini unutmadan, yok saymadan, korumadan, yadsımadan, yaşadığı kentin kültürüyle adaptasyonunu sağlayabilirsek, herhangi bir insan kalkıp, herhangi bir kent yöneticisi kalkıp bir gün, "yaptım oldu" mantığıyla kentimizin herhangi bir yerini, herhangi bir bölgesini, herhangi bir yolunu herhangi bir biçimde değiştirmek hakkını kendinde bulamaz.

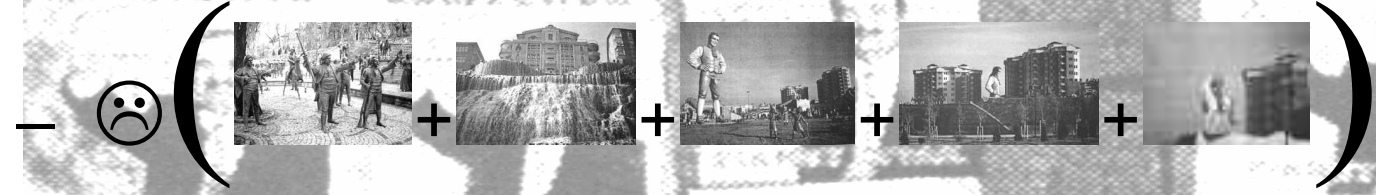

öteki ankara

X ? , *öteki ankara* ?

öteki ankara

X ? , *öteki ankara*

öteki ankara

19 MAYIS: ANKARALAR'IN BİR BULUŞMA YERİ

Tanıl Bora

Yazar

CAN KOZANOĞLU, YAKLAŞIK ON YIL KADAR ÖNCE, DİYORDU Kİ MEÂLEN: FARKLI SINIFLARDAN İNSANLARIN BİRARADA BULUNABİLDİĞİ ENDER MEKÂN KALDI, BUNLARDAN BİRİ DE STADYUMLARDI; NE YAZIK Kİ STADYUMLAR DA BU ÖZELLİKLERİNİ YİTİRMEK ÜZERELER; GEREK FUTBOLUN TİCARİLEŞMESİ İLE MÜŞTERİLEŞEN SEYİRCİLERİN ARTAN KONFOR TALEBİ VE ONA PARALEL OLARAK MAÇ BİLETLERİNİN PAHALILAŞMASI, GEREKSE FUTBOL ORTAMINDAKİ ŞİDDETİ “VAROŞ ÇOCUKLARINA” BAĞLAYAN YAKLAŞIMIN TEŞVİK ETTİĞİ POLİSİYE ÖNLEMLER... BU ÖNLEMLER NETİCEDE, ŞEHRİN ALTI SINIFLARININ VEYA SINIFLAR-ALTINA İTİLMİŞLERİNİN, YOKSULLARININ, M Ü L K S Ü Z L E R İ N İ N , D İ Ş L A N M I Ş L A R I N I N , GARİBANLARININ BURALARDAN SÜRÜLMESİNE YOL AÇIYOR, AÇACAK...

Bu süreç, İstanbul'da gerçekten hayli mesafe kaydetti. Maç izlemek pahalılaştı. Bu, esas olarak, anonim garibanlar kitlesini stadlardan uzak tutmaya yaradı. Tribünlerin militan grupları ve “tribün önderlikleri” içinde orta ve üst-orta sınıf kökenli 'çocukların' ve tahsilli, iş-güç sahibi, “*yuppie*” koca adamların oranı arttı. Yine de, kenar mahalle delikanlıları, tribünlerden tamamen sökülüp atılmış değiller. Her şeyinden kısarak sezonluk kombinesini denkleştiren karasevdalı taraftarlar da var aralarında; “adamlarıyla” birlikte yöneticilerden birine yazılarak tribün liderliğinden geçimini sağlayanlar da...

Ankara'da, bu ticarileşme süreci çok daha yavaş işliyor. Her şeyden önce, İstanbul'da futbol endüstrisine “pasta” diyeceksek, Ankara'da olsa olsa bir poğaçadan söz edilebilir. Süper Lig'in iki takımı Ankaragücü ile Gençlerbirliği, İstanbullu “üç büyükler”le oynadıkları maçlar dışında, beş haneli seyirci sayılarına hemen hemen hiç ulaşamıyorlar. Maç biletleri hâlâ görece ucuz. Dolayısıyla 19 Mayıs Stadına maç izlemeye giden kibar muhit insanlarının, hâlâ “öteki Ankara”nın çehrelerine rastlaması mümkün orada... Dahası, 19 Mayıs Stadı, kibar muhitlerden ziyade “öteki Ankara”ya yakın bir mekânı, şehrin. İstanbul'un üç büyük stadı (Ali Sami Yen, İnönü, Şükrü Saracoğlu), şehrin merkez muhitlerinde hatta iş hayatının odaklandığı mekânlarda (Mecidiyeköy, Dolmabahçe, Kadıköy) konuşlanmış. Ankara'nın ana stadı olan 19 Mayıs ise, hâlâ belirli bir geçerlilik taşıyan Kızılay-Ulus kutuplarını esas alacak olursak, Kızılay'a değil Ulus'a yakın. Ulus'un mücavir alanında yer alıyor; “Ulus” neleri temsil ediyorsa, onları temsil ediyor. *Fast-food*'un en avamı, en beter köfte ve sucuk-ekmekler; Kızılay'a asla yolu düşmeyen “gobit” (yumurta-peynir-ekmek) satıcıları... Atkı-bayrak-bereciler... Ankara banliyölerine ve taşrasına kalkan otobüslerin-minibüslerin müşterileri... Elleri ceplerinde Ulus meydanından, Rüzgârlı'dan, Kazıkiçibostanları'ndan Gençlik Parkı'na aşağı doğru salınanlar... Gençlik Parkı aylakları... Haftasonu erati...

Küçük bir parantez açalım: Ankara'nın ikinci stadı da, 2. ve bazen daha alt küme maçlarının oynandığı Cebeci İnönü'dür. Bir alt-orta sınıf adacığı olarak tutunmaya çalışan Cebeci'nin sokak aralarında, pazaryerinin yanında, eski zamanlardan kalma özgün mimarisi ve hiç küçümsenmeyecek istiap haddi nedeniyle daima üzücü tenhalığıyla, bir mahalle stadı. Çok şirin yerdir.

19 Mayıs Stadının özellikle Gençlik Parkı tarafındaki kale arkası tribünü, adıyla sanıyla da, “öteki Ankara”nın bir burcudur. “Gecekondu” denir o tribüne. Hatta Ankaragüçlü taraftarlar, hemen her maçta, takımlarının şânından ayrı olarak bizzat o tribünün şânı için yani kendi

şânları için- tezahürat yaparlar: “Gecekondu-Gecekondu...” Esas olarak nüfus yapısından ötürü “Gecekondu” denilmiştir bu tribüne. Yoksul mahallelerin delikanlıları, onlarla beraber “bebe”ler, “gobel”ler, yöneticiler ve “abi”ler tarafından ayarlanmış bedava biletlerle ya da oğul-yeğen pozunda birisinin refakatine sığınarak, içeri doluşurlar. Orada, “âlemin kralı” olurlar. Gecekondu tribünü, hâlâ, kibar muhitlerden gelenlerle “aşağıdakilerin” yanyana, içiçe durabildiği bir yerdir. Hâkim davranış kodu, hâkim dil, aşağıdakilerin dilidir. Kibar muhitten gelenler, kimileyin kostaklığa özentiyile, kendilerini “daha erkek” hissetmek için, veya içlerindeki ufuneti atma fırsatı olarak görerek o dilin içine girerler memnuniyetle. Kimileyin, “aşağıdakilerin” hoyratlığı, hıncı ürkütür onları. Bazen, usûl erkân bilen güngörmüş tribün liderleri, o kör öfkeyi damıtmak, o “potansiyelin” iyice yoldan çıkmasını önlemek endişesiyle, zaptırapı almaya çalışırlar delikanlıları. Çoluğuyla çocuğuyla gelenlerle, efendi abilerle sert delikanlıların birbirini tolere edebileceği bir ortam olsun diye gayret gösterirler. Her halükârda, “Esat-Ayrancı-Bahçeli-Esat-Çankaya...” Ankarası ile “öteki Ankara”nın bir yüzleşme, bir halleşme zeminidir 19 Mayıs tribünleri özellikle de “Gecekondu”...

19 Mayıs Stadının yanındaki iki toprak sahayı unutmayalım. (Resmî adlarıyla: 19 Mayıs 1 Nolu Saha, 19 Mayıs 2 Nolu Saha.) Ankara'nın orasında burasında amatör küme maçlarının oynandığı sahalarda içerisinden en prestijli, en gözde olanlardır bunlar. Jandarma, İstatistik, Tapu Kadastro, Emekli Sandığı, Emniyet, Dışişleri vb. müessese ve belediye kulüplerinin yanı sıra, Ankara'nın kenar mahallelerinin ve yakın kasabalarının takımları boy ölçüşürler burada: Hasköy, Kalaba, İskitler, Piyangotepe, Solfasol, Demirlibahçe, Akyurt... ve amatör kümelerin hem isyanıyla hem “yırtma” hülyasıyla varoş ruhunu yaşatan gelenekleşmiş takımları: Çalışkanlar, Onbirateş... Sözelimi bir Çalışkanlar-DSİ eşleşmesi, iki Ankara'nın müsabakasıdır aslında: Devletin merkezi olarak, bürokrasi diyarı olarak, “Yenişehir” Ankara'sı ile “yabanlar” Ankara'sının karşılaşması... Sahiden de böylesi eşleşmelerde iki sınıf, iki zümre karşı karşıya geliyor gibi olur bazen; en azından 1 ve 2 Nolu Sahaların kitiptyos tribünlerinde pozisyon almış mahallelilere yansıyan hava budur. Gerçi bütün takımlarda top oynayanların çoğunluğu eninde sonunda aynı mahallelerin çocuklarıdır; fakat “Ankara” meydanında Kazan'ı, Yahyalar'ı, Siteler'i temsil etmenin bir motivasyonu vardır yine de.

Cumhuriyetin steril meydanlarının bile iptal edildiği, geçit yerlerine dönüştüğü Ankara'da, 19 Mayıs, kendi halince bir kamusal alandır. Bir karşılaşma yeri. Şehrin bir aynası.

KENT İÇİNDE KENTSİZLİK

Yaşar Seyman

Sendikacı Yazar

ANADOLU BOZKIRLARINDA KURULMASINA KARAR VERİLEN CUMHURİYET'İN BAŞKENTİ ANKARA... ÜLKENİN SİYASİ VİCDANI... FALİH RIFKI ATAY'IN ÇANKAYA'SI... AHMED ARİF'İN, DİYARBAKIR SONRASI ŞİİRLERİNE GİREN KENT... MUZAFFER İLHAN ERDOST İÇİN; ACILAR ÇAĞRIŞTIRSA DA YAŞAMAKTAN VAZGEÇEMEDİĞİ ANKARA... OZANLARIN, YAZARLARIN, UĞRUNA ŞİİRLER, ÖYKÜLER, ROMANLAR YAZDIĞI KENT...

1985 yılında, hakkında yazmaya karar verdiğim Altındağ, HÜZNÜN COŞKUSU ALTINDAĞ olarak 1987 yılında basıldığında inanılmaz ilgiyle karşılandı. Altındağ hakkında yazarken, bir çok ozanın, yazarın, ressamın, fotoğraf sanatçısının, bilim insanının ürünleriyle çoğaldım. Altındağ sevdam giderek yaşlanmıyor, yaş alıyordu. Altındağ sevdama dokunmak isteğine hep zaman vardı. Yirmi iki yıl yaşadığım Altındağ'a, kentin bir başka tepesinden bakmaya başladım. Çankaya, her geçen gün kentleşme yolunda ilerlerken; Altındağ kent köy karışımı yazgısını hala yaşıyordu.

Bu sadece Ankara'nın değil, Türkiye'deki tüm metropollerin yazgısıydı sanki. Kentler giderek köyleşiyordu. Çağdaş kent bilincinin yaygınlaşması yerine, kentlerin eski konum ve durumları aranır oluyordu. Kent kültürü, kent dokusu, kent bilinci konusundan yoksun insanlar kentleri yönetiyordu. Kentte yaşayanların katılımları, katkıları önemsenmiyordu. Oysa bir insan yaşadığı kentle, ona katkıları oranında bütünleşir ve onu severdi.

Ankara'nın varsıl tepesinden yoksul tepesine baktıkça yüreğim burkuluyordu. Oysa Altındağ'dan Ankara'nın görünümü müthiş güzeldi. Ankara'ya gelen yabancı konukları Altındağ'ın tepesine çıkarmak ve bu tepeden

kenti seyretmek ne güzel olurdu. Bugün şimdiki Altındağ'ı değil, onarılmış, en tepesine kültür evleri, kafeler, sanat sokakları inşa edilmiş, kalenin tarihi dokusunu koruyan çalışmalarla, kentle bütünleşmiş bir Altındağ'ı görmek inanılmaz güzel olacaktı.

Altındağ'ın gecekondularına hep umutkundu demek istedim. Yıllarca ne umutlarla kırsal alandan kente geldiklerine, evlerini ne umutlarla, imeceyle, sevgiyle yaptıklarına tanıklık ettim. Yıkılan evler sonrasında sokağı sarsan çığlıkları, hıçkırıkları, ağıtları dinledim. Sonrasında dinlenmeden başlayan çalışmaları ve yeniden tamamlanan evlerde gecikerek de olsa başlayan yaşamları gördüm.

Moda deyimiyle Ankara'nın varoşlarında üçüncü kuşak ses veriyor. Şu anda Altındağ'da üçüncü kuşak yetişiyor. İkinci kuşaktan ben, üç kuşağı karşılaştırıyorum: kırsal kesimden Altındağ'a gelen ilk kuşak mutlu. Köy ile Altındağ'ı karşılaştırdığında okul, hastane, yol, elektrik, su, var; mutlu olması için yeterli. İkinci kuşak, Altındağ'ı, köyle değil, kentin imarlı kesimiyle karşılaştırıyor. Onun için de, yoksunlukları artan, özlemleriyle öfkeleri arasında gidip gelen mutsuz bir kuşak. Birinci kuşak, kentli olmak isteyen ile kırsal kesimdeki geleneklerini ısrarla koruyanlar şeklinde ikiye ayrılıyor. Oysa ikinci kuşak, kent bilincinden yoksun olsa da ısrarla kentli olmak istiyor. Üçüncü kuşak kendini kentli görüyor ama sıkıntılı. İşsiz, çaresiz, yarınlara adına kafası acabalarla dolu. Arabeskle pop arası gidip geliyor, iletişim hızından ve teknolojinin olanaklarından görsel olarak yararlanıyor, dünya ve ülkesi ile tanışık. İkinci kuşağın siyasi bilinci daha yüksek, üçüncü kuşaksa siyasi bilinçten uzak. Bireysel çıkışlar arıyor, çıkış yolu bulamayınca da çaresizlikle sağa sola saldırıyor. Üçüncü kuşakta eğitim oranı, birinci ve ikinci kuşağa göre daha yüksek. Ama şu bir gerçek ki giderek derinleşen bir yoksulluk var.

Kent bilinci-kent kültürü yoksunluğu, insanları geldikleri kentlerin, köylerin isimleri altında dernekleşmeye götürüyor. Oysa kent bilinci olsa, yaşadıkları kentle bütünleşir, bu tür arayışlar içinde olmazlar idi. Kuşkusuz ozanın dediği gibi "İnsan doğduğu yere benzer ama doyduğu yerle özdeşleşir", yaşadığı kenti içselleştirir ve iç sesiyle o kentin yaşamına akar.

Benim, doğduğum değil ama biçimlendiğim Altındağ'a olan sevdam inanılmazdır. Hiç çocuk parkında oynamadım ama hep özlem duydum. Bisiklete biniyordum daracık sokaklarda. Hala bizim mahallede çocuk parkı yok. Oysa kaç yaşam buradan izliyor Ankara'yı, kaç genç Anıtkabir'in ışıklarıyla uykuya dalıyor.

Hıdırlıktepe'den Atıfbey sırtlarına bakıyorum; oyuncak kente benziyor Ankara. Oynana oynana kırılmış ve hüzne dalmış.

Dünyanın neresine gidersem gideyim, Altındağ geliyor aklıma; Hiroşima'da, Paris'te, New York'ta, Atina'da... Binlerce işsiz, kent yoksulu ve Altındağ'ın bir türlü kentleşmemesi beni çok yaralıyor. Yirmi yıldır Çankaya'da oturuyorum. İkisi arasındaki farkları çok belirgin yaşıyorum. Altındağ, kentleşmeye öyle susamış ki...

Altındağ sevdasıyla geceleri bazen arabayla dolaşırım. Hemen hemen her çatıda bir çanak anten var. İşleri dolu olmasa da her evde buzdolapları var. Televizyonları, elektronik eşyaları var. Dünyayla buluşuyorlar, Meksika yapımı bir diziyi izliyorlar.

Altındağ ve Ankara kentinin öteki varoşlarındaki yaşam kalitesini yükseltmeye çalışmak ve orada yaşayanların da kentli olmalarını sağlamak bir yana, onlara potansiyel suçlu olarak bakılıyor. Onlar da özlemlili, öfkeli bakışlarını kentin gelişmiş taraflarına çeviriyorlar. Yöneticilerin bedava kömür - erzak dağıtımı, kentin geleceğini büsbütün karartıyor. Oysa kent kültürü ile donatılmış gençler ve kadınlar kentlerin yarınlardır.

Kent ve kadın bir bütündür. Tarihte, mitolojide çoğu kentler ismini kadınlardan alır. Kent yoksunlukları en çok kadın yaşamını etkiler. Kentin alt yapı eksiklikleri, parksızlık, kreşsizlik, yurtsuzluk, çamaşırhanelerin yokluğu en çok kadınları etkiler. Kadınları kent yönetimlerine katmanın yolları aranmalıdır. Kentlerimize kadın eli değmelidir. Bazı kentlerimizin kadın sevgisine, onların kentleri oya gibi işlemesine gereksinim vardır. Kadınların birikmiş potansiyellerini kent yönetimlerine katmanın günü çoktan geldi. Gençlerin ve kadınların katkıları ile genç, dinamik ve soluklandıran Ankara yaratılmalı...

Başkent varoşlarındaki insanlara kentlilik bilinci taşımamız. Kent dokusunu korumamız. Kent yönetimine katılmamız. Başka türlü yaşadığımız kentle nasıl bütünleşir, onu nasıl korur ve kentin tarihini yeni kuşaklara taşırız?

İtalya gezisinde gördüğüm, Altındağ'a benzer yüksek bir yerleşim alanına, yürüyen merdivenlerle ulaşım sağlanıyordu. Altındağ'ın tepelerine ellerinde fileler, sırtlarında yüklerle tırmanan yaşlılarımızı böyle bir projeye sevindirip, kentle buluşmalarını kolaylaştırırsak, onların yaşamlarına inanılmaz bir güzellik katarız.

Öteki kentte yaşayanları, yarınlamızın mutsuzluk kaynağı olmaktan çıkarmamız. Gerçek bir kentliyle yaşamın her alanında arkadaşlık, dostluk güzeldir. Kentin yol haritası mutluluğumuzun yol haritasıdır. Kent her köşesi ve yerleşim alanı ile bir bütün olmalıdır. Kent yoksullarının yaşam kalitesini yükseltecek projeler üretmeliyiz. Bunun uğraşını vermeliyiz...

çağrı

7 Şubat 2004 Mimarlık Ortamı Ankara'da Buluşuyor ... sizinle "çok" olmak istiyoruz; bir tek siz olmasanız "az" kalacağız...

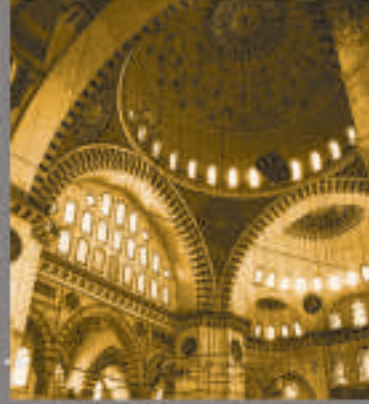
yine yeni bir çağrı...

bugünden
7 Şubat 2004'e...
hergün yaşadığımız mimarlığı,
hep birlikte tartışmaya çağrı

mimarlığı düşünmeye...
mimarlığı zaman üzerinden düşünmeye...
(Bina kimlikleri projesi genel kurulda)
mimarlığı kent üzerinden düşünmeye...
(Taştaki iz genel kurulda)
(Ankara'nın bocaları genel kurulda)
sadece düşünmeye...

hiçbirgün olmadığımız kadar kalabalık
birgünü yaşamaya çağrı
alışılmışın ötesinde bir genel kurula çağrı
geleceği kurmaya çağrı

en verimli, en üretken, en yoğun,
en ... olabilmek dileğiyle...

mimarlığı
görmeye...
mimarlığı dünya
genelinde görmeye...
mimarlığın aşılması
sınırlarını keşfetmeye...
(Billboardlar genel kurulda)
birikimi izlemeye...

mimarlığı
konuşmaya...
mimarlığı savaş üzerinden konuşmaya...
mimarlığı barış üzerinden kurmaya...
sonsuz umutla hep barışa...

mimarlığı duymaya...

mimarlığı
insandan duymaya...
(Meslek ve bir ömür filmi,
Mimarlık balosu filmi genel kurulda)
mimarlığı çocuktan dinlemeye...
(Çocuk ve Mimarlık genel kurulda)
duyarken kendine dönmeye...

38. Dönem Genel Kurulu:
7 Şubat 2004.....
9.00-18.30.....

DSİ Genel Müdürlüğü Toplantı Salonu Yücetepe-ANKARA

38. Dönem Seçimleri:
8 Şubat 2004.....
9.00-17.00.....

Mimar Kemal İlköğretim Okulu, Yüksel cad. Kızılay- ANKARA

ALTINDAĞ

500 Konutluk Aktaş Atilla projesi: önce ve sonra

1000 Konutluk Doğanstepe projesi: önce ve sonra

Altındağ; Eski Ankara Kalesiyle/tarihi çarşıları/tarihi konutlarıyla, Türkiye'nin en eski gecekonduları belki en yeni gecekondu bölgeleriyle, Ankara'nın bütün hastanelerinin, bütün müzelerinin, hemen hemen bütün sanayi alanlarının bulunduğu bir bölge olarak hem ilginç hem karmaşık.

Sosyal ve fiziki altyapı eksikliklerinin giderilmesi, bölgenin sosyal ve ekonomik yapısının canlandırılması için, Eski Gecekondu Bölgelerine "Kentsel Dönüşüm Projeleri" çözüm olarak önerilmiş ve hayata geçirilmeye başlanmıştır.

"Eski Altındağ Kentsel Dönüşüm Projesi" kapsamında farklı etaplar uygulanmaya başlanmıştır. Eski Altındağ Hıdırlıktepe, Sultan Murat, Plevne, Server Somuncuoğlu bölgelerinde yeni yerleşim alanları planlanmıştır. Ankara'nın en eski yerleşimlerinden biri olan Bentderesi çevresindeki ekonomik ömrünü doldurmuş gecekondularından modern ve imarlı alanlara geçilmesi için, Bentderesi'nin "Ticaret ve Konut" aksı haline getirilmesi öngörülmüştür.

5000 konutluk "Eski Altındağ Kentsel Dönüşüm Projesi" kapsamında; 500 konutluk Aktaş Atilla, 2400 konutluk Gökçenefe dönüşüm projelerine başlanmıştır. Bununla beraber; 1994 yılına kadar köy olan gecekonduların yoğunlaşmadığı Karapürçek bölgesinde 100.000 kişiyi barındırabilecek bir yerleşim alanı planlanmıştır. Aynı şekilde Başpınar Mahallesi'nde de ucuz konut alanı üretilerek dönüşüm sağlanmaya çalışılmaktadır.

Protokol yolu üzerinde bulunan bölgenin, yeşil alanlarını düzenleme, konut/ticaret/kentsel servis alanlarını planlama çalışmaları "Kuzey Ankara Kent Girişi Konut ve Çevre Geliştirme Projesi" kapsamında sürdürülmektedir.

Çöküntü halindeki küçük sanayi alanlarının ıslahı ve kentin değişik yerlerine dağılmış olan merkezi iş alanı fonksiyonlarının İskitler Kazıkçı Bostanları bölgesinde toplanarak uygun konut / ticaret dağılımıyla yenilenmesi için açılan proje yarışması uygulanmaya çalışılmaktadır.

Tarihi Konut Dokusunun canlandırılması ve yeniden kente katılması için Kültür Bakanlığı'nca ihale edilen "Hamamönü Projesi" sürdürülmekte olup, proje kapsamındaki Aslanhane Camii ve çevresinde, İnci Sokak ve Can Sokak'ta "yenileme" çalışmaları devam etmektedir.

Bilgiler Altındağ Belediyesi Broşüründen derlenmiştir.

YENİMAHALLE

YENİMAHALLE BELEDİYESİNİN SON 5 YIL PROJELERİ- ÇALIŞMALARI

Yenimahalle Belediyesi alan ve nüfus olarak Ankara'nın en büyük ilçesi olması nedeniyle çalışmalar arasında imar planlarının ilk madde olarak öne çıkması kaçınılmazdır. Kentin deklere edilmiş bir makroform stratejisi olmamakla birlikte, morfolojik ve bölgesel bağlantılar kenti batıya ve kuzeye yönlendirmektedir. Son makroform planı, 1990 hedefli 1/50 000 ölçekli planda da bu yönelme görülmektedir. Son nüfus sayımında 530 000 kişi nüfus ve yürürlükteki sınırlara göre 42500ha. alan sorumluluk sınırları kapsamındadır.

İMAR PLANI ÇALIŞMALARI

3030 ve 3194 sayılı yasalara göre uygulama ölçeğinden sorumlu olması nedeniyle İlçe Belediyelerinin kentsel gelişmeyi yönlendirme gücü yoktur. Kentsel rantın hala en rağbet gören yatırım aracı olması, arsa sahiplerinin örgütlenme ve politik güçleri imar planı yapılacak alanların miktarını ve önceliğini nazım plan ölçeğinde belirlemektedir. Bunun sonucu olarak kamunun kentsel yatırım potansiyelini ve gerçekçi planlamayı aşan miktarda imar planı yapılabilmektedir.

Son beş yılda Yenimahalle Belediyesi sınırları kapsamında 7022ha. alanın imar planı tamamlanmıştır. Bunun 700 hektarı Merciler Sitesi ve Tekstilciler Sitesi dahil kentsel çalışma alanı kullanımındadır. 17 hektarı kentsel rekreasyon kullanımı amaçlıdır. İmar planı onaylanan alanlardan 4000 ha. parselasyon planı tamamlanmıştır. İmar planlarının dökümü:

DEMETEVLER 2. ETAP PL., YAKACIK KÖYÜ GÜNEYİ (KON+DEPO), YAKACIK BATI ETABI, ÇAYYOLU KÖYÜÇİ VE GÜNEYİ, SUSUZ ALACAATLI 4.BÖL.UYG.İM.PL., İVEDİK MACUN KENTSEL Ç. ALANI, SUSUZ İSTANBUL YOL BANDI KENTSEL Ç. ALANI, MERMERCİLER KENTSEL Ç. ALANI, TEKSTİLCİLER SİTESİ UYG. İMAR. PL., ALACAATLI KÖYÜÇİ, BALLIKUYUMCU TOPLU KONUT ALANI, ALACAATLI SU KENT İMAR PL. (mevzi), ÇAMLIÇA PARK VE REKREASYON ALANI REVİZYON İMAR PL., II. BÖLGE NAZİM İMAR PL., 1.2.3. ETAP, İMAR PL., III. BÖLGE NAZİM İMAR PL. 2.3 ETAP, İMAR PLANI, III. BÖLGE NAZİM İMAR PLANI R1 ve R2 ARASINDA KALAN ALANIN İMAR PL., I. BÖLGE NAZİM İMAR PL. 2. ETAP, İMAR PL., III. BÖLGE NAZİM İMAR PL. 9 ETAP, İMAR P., I. BÖLGE NAZİM İMAR PLANI 907 PARSELİN, İMAR PL., III. BÖLGE NAZİM İMAR PL. 1. ETAP, İMAR PL., III. BÖLGE NAZİM İMAR PL. 5. ETAP, İMAR PL., II. BÖLGE NAZİM İMAR PL. 4. ETAP, İMAR PL. (TÜRK KONUT) PLANLAMA ALANI TOPLAMI 7022.51 Ha

SEMT BİRİMLERİ

Yerel yönetimde katılımı artırmak ve hizmet kalitesini yükseltmek amacıyla Çayyolu, Batıkent, Gazi ve Karşıyaka Semt Birimleri oluşturulmuştur. Semt Birimlerindeki Danışma Kurulları aylık periyodik toplantıları ile kendi sorunlarını tartışarak çözüm üretmektedir.

SOSYAL ÇALIŞMALAR

Yenimahalle Belediyesi çalışma programını belirlemek amacıyla 2000 yılında Kent Kurultayı düzenlemiştir. 2003 Kent Kurultayında yeni hedefler belirlenerek çalışmaların değerlendirmesi yapılmıştır. Yaşlılara yönelik çalışmalar, kadınlara yönelik çalışmalar, gençlere yönelik çalışmalar, sağlık alanındaki çalışmalar, kültürel çalışmalar kendi içinde projelendirilip sürdürülmektedir. Bedriye IŞIK'ın yazısından alıntılanmıştır. Şehir Plancısı Yenimahalle Belediyesi

ÇANKAYA

"Çankaya, diplomasinin, siyasetin, kültürün kalbinin ve nabzının attığı yer."

"Çankaya'da altyapıyla üst yapı arasında organik, sağlam, sağlıklı işlevsel bütünlük yarattık"

-Büyük projeler

Gösteri Sanatları Merkezi,5000 kişilik gösteri merkezi, kafeleri, otoparkı, sanatevleri, alışveriş merkezleri hizmete açılacak. Bademlidere Country Club (Otoparklar, alışveriş merkezi, teleferik, spor kompleksi, açık kapalı yüzme havuzları, piknik alanları vb. sayısız etkinliği barındıran bir proje)

-Kültür ve Sanat Etkinlikleri

Film Festivali, Tek Kişilik Oyunlar Festivali, vb...

-Parklar ve yaya bölgeleri

Sakarya, Olgunlar, Yüksel, İnkılap, Konur yaya bölgesi düzenlemeleri Cumhuriyet, İsmet İnönü, Nazım Hikmet, Sancak, Kuğulu, Murat Şahiner, Mak İş vb. parkları düzenlendi.

-Semt Evleri,İkinci Bahar Evleri, Hizmet Noktaları

Gürsel Uluç, Öveçler, Dikmen İkinci Bahar Evi, Mimar Sinan Mahallesi, İkinci Bahar Evi, Seyran Bağları İkinci Bahar Evi Bahçelievler Hizmet Noktası, Kavaklıdere Hizmet Noktası, Mustafa Kemal Mahallesi Hizmet Noktası, Yukarı Dikmen Hizmet Noktası

Akin Atauz

Evimiz ötekini taklit eder abiler.

Mor külhanidir.

Mor külhanidir ama abiler,

Hem de taklitçidir.

Taklit eder ama abiler, neyi taklit eder?

Niye öyle taklit eder?

Üçgen alınıltaki oranları bilmez miyiz abiler?

Tuğradaki asaleti bilmez miyiz abiler?

Sonra, o şelalenin üzerine oturtmasını bilmez miyiz abiler?

Bilmeyiz ama, oturturuz abiler.

Cephesine oymalı kolonlar koyarız.

Oymalı başlıklı kolonlar...

Modern çizgileri severiz. Neden severiz modern çizgileri?

Çünkü, ötekiler gibi modern olmak isteriz.

Modernler, daha seçkin olur. Onlar, kurtulmuştur bin yıllık köylülükten.

"Modern" olanı severiz.

Modern olanın, modern olmadan önce sevdiği üçgenleri de, modern olduğu için severiz.

Ama çamaşırımızı da asarız.

Çamaşırımızı asmayı da severiz, çalılarn üstüne, ipe ve üçgen alınılığın altına.

Kolonlar vardır, kirişleri taşır

Kolonlar vardır, kubbeleri taşır.

Kirişler vardır, Athena'ın tapınağının üzerini örten çatıyı taşır.

Demeter'in tapınağını taşır, Zeus'un tapınağını taşır.

Ay tanrısının tapınağını taşır kolonlar.

Kolon başlıkları süslenir bir üslup içinde.

Bazıları da, çanak antenlerin asılı olduğu balkonları taşır.

Ay tanrısı tapınağının öteki, Rapunzel'in kulesinin yanındaki apartman mıdır?

Evimizi severiz.

öteki ankara okumaları

-Taç Mahal'i kim yaptı?

-Neden yaptı Babür Şah Taç Mahal'i?

-Aşkını göstermek için yaptı.

-Akbaba'yı kim yaptı?

-Reklamcılar yaptı.

-Peki biz, kimin sevgisini gördük çatısına akbaba konan konakta?

Belediyesini çok seven belediye başkanının, belediye halkına olan aşkını mı gördük?

Başka olur başkanların aşkları...

Kuşular bir birini sevdi.Çaykovski müziğini yazdı.

Kuşular balerin zarafetiyle yüzdüler.

Biri ak pencerenin üzerinde yüzdü.Biri kara pencerenin üzerinde yüzdü.

Bir defne çelengi bağladı onları Roma'dan beri olduğu gibi.

Mehtap onları buluşturdu.

Kara mehtabın üzerinde ak bir çanak anten yükseldi birden ve bozuldu işte büyü...

Çadır Türk'ün otağıdır, yurdudur.

Her gittiği yere götürür.

Çadır Türk'ün evidir.

Ev antensiz,

Oba çadırsız olmaz.

Modern Hindistan'ı kim gördü?

Ben gördüm.

Öteki gördü.

Keçi gördü.

Başkan gördü.

Örgü gördü.

Görgü ördü ötekiler bizlere.

Demiryolları modern olanı getirdi bir zamanlar.

Kara tren, modern oldu.

Şimdi, sadece geçmiş zaman özlemcileri ve yoksullar için bir anlam ifade ediyor tren.

Biz otomobilciyiz. “Bastı gaza, gider mi gider.”

Demiryolları geldi, hatta gitti ama,

modern geldi mi?

Demiryolunun bankına oturup tren beklemek mi daha modern,

Çimenlerin üzerine yayılıp yatmak mı?

O mu, öteki mi?

Evin içi- evin dışı

fark etmez.

Özel yaşam- kamusal yaşam

fark etmez.

İç mekanlar dışarı- dış mekanlar içeri.

Her şey bir birine dönüşebilir, eğer yeterince yoksulsanız...

Yeterince yerleşik değilseniz, koltuklar kayaların üzerine yerleşir.

Mutfak olur, kapıların önleri, çamaşırılık olur, kapıların yanları.

Pencere çerçevesiz, çocuk bol...

Doğada yaşar gibi, doğalmış gibi yaşanır sefalet.

Her şey olur, yeterince yoksulsanız. Her şey olur...

Olmayacak ne var?

Salıncak uçuyor.

Salıncağı uçurmanın kalbini de uçurabilir salıncak.

Yaşı filan olmaz salıncağın.

Her yaş sallanabilir.

Sarkaç ve dairesel hareket, kimi olsa mutlu eder.

Mutluluk, saçlarının arasından geçer rüzgarla birlikte

ve sonra

çocuklukta kalır salıncakların rüzgarı. Herkes gergedan olur.

9. ULUSAL MİMARLIK SERGİSİ VE ÖDÜLLERİ

Mimarlar Odası tarafından iki yılda bir düzenlenen Ulusal Mimarlık Sergisi ve Ödülleri, Mimar Sinan anısına, 1988 yılından itibaren gerçekleştirilmektedir. Bu yıldokuzuncu dönemini gerçekleştirecek olan Ulusal Sergi'ye bu süre içinde 800'eyakın mimar ve ekip 1010'a yakın eserle katılmış, ve öncü nitelikteki çalışmaları nedeniyle 99 kişi ve kuruluş, çeşitli dallarda ödüllendirilmiştir.

Ulusal Mimarlık Sergisi ve Ödülleri programının amacı yönetmelikte, “ülkemizdeki mimarlık faaliyetinin tanıtılması, özendirilmesi, ödüllendirilmesi, mimarlığın kamuoyunun gündeminde bulundurulması, mimarlık ürünlerinin belgelendirilmesi ve güzel sanatların teşvik edilmesi” olarak tanımlanıyor. Ulusal Mimarlık Sergisi'nin mimarlık ortamı açısından önemi, her iki yılda bir mimarlar için buluşma olanağı yaratarak, ülke mimarlığının düzenli bir değerlendirmesinin yapılmasına olanak sağlaması, tartışma ortamının zenginleşmesi ve bir özeleştirici fırsatı yaratmasıdır. Sergiyle birlikte işleyen ödül programı ise, özgün fikirlerin ortaya çıkarılıp teşvik edilmesi, mimari üretimde niteliğin yükselmesi gibi beklentiler açısından önem taşımaktadır.

Ulusal Mimarlık Sergisi ve Ödülleri, başarılı genç mimarların ortaya çıkmasına olan katkısının yanı sıra, Türk mimarlarının yurt dışında tanıtımına da olanak sağlamaktadır. Türkiye'yi yurt dışında temsil etmek üzere Mimarlar Odası'ndan aday gösterilecek mimarlar ve eserler, Ulusal Mimarlık Sergisi ödül ve ödül adayları arasında seçilmektedir. Uluslararası ödül programlarına katılım için Mimarlar Odası'na yapılan başvurular arasında örneğin UIA Ödülleri, Mies Ödülleri ve her yıl gerçekleşen çeşitli uluslararası sergilere katılım, bu yolla gerçekleşmiştir.

KATILIM KOŞULLARI

1. Başvurular Mimarlar Odası Genel Merkezi 9. Ulusal Mimarlık Sergisi ve Ödülleri Sekreteryası'na yapılır.
2. Her dalda en çok dört ayrı ürünle ve herbiri için en çok dört pano (aşağıda tariflenen şekilde “rulo”) hazırlanarak katılınabilir.
3. Katılımcılar Sergi'ye gönderdikleri her ürün için ayrı bir dosya hazırlamak durumundadır. Dosya, kataloğun hazırlanması için gerekli olan, sergiye sunulmuş panolardaki fotoğraflar (slayt) ile yazılı ve çizili dokümanları kapsar (A4 veya A3 formatında baskılar). Dökümanlar ayrıca, yüksek çözünürlükte tiff dosyalarla CD olarak sunulmalıdır. Dosyasız gönderilen çalışmaların katoloğa alınması mümkün değildir.
4. Panoların sergilenme, taşınma ve korunma kolaylığı için, aşağıda belirtilen teknik özelliklere uyularak hazırlanması gerekmektedir.
 - a) Panolar (rulo) 58 x 160 cm boyutlarında “plotter çıktısı” olarak teslim edilecektir. 120/130 gramlık coated paper cinsi plotter kağıdı tercih edilmelidir.
 - b) Panolar ekte sunulan format doğrultusunda hazırlanmalıdır. Format için ayrıcabakınız: Mimarlar Odası web sitesi: <http://www.mimarlarodasi.org.tr>
 - c) Panoların sergiye hazır hale getirilmesi için ön ve arka yüzünün polyester ile kaplanması, alt ve üst kenarlarına ahşap çita takılması işleri Sekreterya tarafından Ankara'da yaptırılacaktır. Bu işlere ait masraflar pano katılım payı içindedir.
5. Kargo ile gönderilen panolar teslim tarihinde Mimarlar Odası Genel Merkezi'ne ulaşmış olmalıdır.

Katılım payı

Mimarlar Odası'nın Türkiye İş Bankası Ankara Meşrutiyet Şubesi 4213 3044009319 no.lu hesabına yatırılacaktır.

Bireyler: 100.000.000.-TL / pano (rulo) Şirketler ve Kamu Kuruluşları: 200.000.000.-TL / pano (rulo) Öğrenciler, Mimarlar Odası Birimleri ve Üniversiteler: 50.000.000.-TL / pano(rulo)

9. Dönem Ulusal Komite

Aydan BALAMİR, Oğuz BULHAZ, Cüneyt AKBULUT, Nurçin ÇELİK

Komite Sekreteryası

Bayar ÇİMEN

9.

ULUSAL

MİMARLIK

SERGİSİ

VE

ÖDÜLLERİ

2004

TAKVİM

1 MART 2004

.....
PANOLAR (RULO),
BAŞVURU FORMLARI VE
KATILIM PAYI
MAKBUZLARININ TESLİMİ

12 NİSAN 2004
ÖDÜL TÖRENİ: ÇANKAYA
BELEDİYESİ ÇAĞDAŞ
SANATLAR GALERİSİ,
18:00-20:00

12 NİSAN 21 NİSAN
2004
ULUSAL SERGİ:
ÇANKAYA BELEDİYESİ
ÇAĞDAŞ SANATLAR
GALERİSİ

9. DÖNEM SEÇİCİ KURUL
NEJAT ERSİN , ZİYA
TANALI , ABDİ GÜZER ,
TEVFİK TOZKOPARAN,
ZEYNEP AHUNBAY

9. DÖNEM ULUSAL
KOMİTE
AYDAN BALAMİR, OĞUZ
BULHAZ, CÜNEYT
AKBULUT, NURÇİN ÇELİK

MİMARLAR ODASI

ANKARA ŞUBESİ

YEREL YÖNETİM / KENT POLİTİKASI

Akın Atauz

MİMARLAR ODASI
ANKARA ŞUBESİ
YEREL YÖNETİM / KENT POLİTİKASI
İlk taslak

Giriş:
Bir politika nasıl hazırlanmalı?

Politika metni,
Yakın veya öngörülebilir bir geleceğe yönelik olarak,
Nelerin yapılmasının ve gerçekleştirilmesinin istendiğini
/tercih edildiğini ve
yapılması düşünülen işlerin nasıl gerekçelendirildiğini,
alanını nasıl kapsadığını ve neleri dışarıda bıraktığını,
temel yaklaşımların ve yeğlemelerin neler olduğunu,
ilkeleri,
önerilerle ilgili temel öncüllerin neler olduğunu,
ele alış tarzını ve
önceliklerle ilgili genel tercihlerin neler olduğunu,
konular arasındaki bağların ve ilişkilerin nasıl kurulduğunu,
gösteren,
yönelimin genel özelliklerine ve ana doğrultusuna/ yönüne
işaret eden,
sorumlu olduğu/ sayılabileceği alanın/ coğrafyanın bütün
için kapsayıcı olan,
vb.
uygulamaya yönelik,
temel ve sistemli bir belgedir.

Politika
genel yaklaşımlı
genel kapsamlı
bir metindir.
Bu bakımdan daha çok
ilkeleri,
gerekçeleri ve
önerileri
sistematik bir bütünlük ve iç tutarlılık içinde ele alır.

Geleceğe yönelik tasarımın en genel metni politika metnidir.
Politika bir program değildir. Bu nedenle bir politika, bir
programda olması gereken
ayrıntılara,

net tanımlara,
zamanlamayla ilgili konulara,
politikanın gerçekleşebilmesi için mutlaka gerekmiyorsa
aşamalandırmaya,
sorumlulukların dağılımı veya görev bölümümü gibi konulara,
uygulama yerleri ve bütçeleri gibi konulara
vb
girmeyebilir. Bunlar politika metninin oluşumu için özellikle
istenmemişse, politika metninde yer almayabilir.

Politikadan yola çıkılarak,
planlar,
programlar,
projeler,
uygulama planları
eylem planları
kendi hiyerarşilerine göre düzenlenerek,
politikaya uygun bir biçimde geliştirilebilir.

Politika,
sistemli bir biçimde geleceğe yönelik tasarılar
oluşturulurken, eğer kapsam ve/veya amaç gerektiriyorsa,
en kapsamlı metin olarak, bütün bu çalışmalar için
başlangıç noktası olur.

Politika,
Kişisel bir konuda/ alanda bile olsa,
Toplumsal bir yönü/ başkalarına dönük bir yönü olduğu için
veya doğrudan toplumu ilgilendirdiği/ için,
toplumsal bir süreçtir ve
toplumsal/ toplumsallaştırılmış bir biçimde oluşturulmalıdır.

Politikalar üretiliş yaklaşımlarına göre sınıflandırıldığında,
genel olarak,
demokratik ve
demokratik olmayan
yaklaşımlarla oluşturulmuş olabilir.

Politika metinleri, her toplumsal karar/ yeğleme/ yaklaşım
için söz konusu olabileceği gibi,
normatif metinlerdir ve üretildiği ortama göre bir
sübjektivite/ ideolojik bir yön/ karakter taşır.
Bu durumda, politikalar hem genel,
hem de normatif oldukları için,
ayrıca etkiledikleri kitleler/ toplumsal yapılar da homojen
olmadığı için,
kapsadıkları alandaki farklı kişilere ve gruplara farklı
etkilerde bulunacaktır.

Bazı politikalar bireyler (monarklar) tarafından veya küçük
bir grup eliyle de biçimlendirilebilir.
Ancak bu politikaların
(toplumun yararına bile olsa)
zorlayıcı/ tepeden inmecici/ demokratik olmayan/
despotça politikalar olduğunu söyleyebiliriz.

Demokratik bir yaklaşımla politikanın hazırlanması,
politikanın ilgilendirebileceği alanda kimler varsa herkesi,
mümkün olduğunca sürecin içine davet eden bir yaklaşımla
ele alınır.

Politikanın, demokratik bir yaklaşımla hazırlanmasının
avantajları,
Politikadan (olumlu veya olumsuz yönde) etkilenecek
herkesin, politikanın biçimlendirilmesine katkıda
bulunabilme şansını elde etmesi ve böylece
politikanın alacağı biçimin, ilgili tarafların içinde bulunduğu
gerçeğe uyumlu bir biçimde tanımlanabilmesi

ileride politikanın karşılaşabileceği direncin ortadan
kalkması/ azaltılması,
kalkması/ azaltılması,
politikadan beklenen yararın elde edilebilmesidir.

Politikadan etkilenebilecek olanlar politikanın oluşuna/
biçimlenmesine katkıda bulunabilirse,
politika incelmış, farklı grupların beklentilerin/ çıkar
çatışmalarını dikkate almayı daha iyi başarmış ve bu
nedenle de daha gerçekçi ve kriz/ çatışma yaratmayan
gelişme öngörülerini haline gelebilirler,

Buna karşılık,
demokratik süreçler,
zaman alıcı, eğer kötü niyetle yaklaşılsa kolayca daha
oluşum halindeyken sabote edilebilir,
haline dönüşebilir.
Bazı durumlarda hiçbir sonuç alınması mümkün de
olmayabilir.

Bu nedenle,
Bu politikaların çoğulcu yaklaşımlarla ve sabote edilmeden
üretilebilmesi için
müzakere,
çoğulcu ortamda karar alma ve
sonuca ulaşabilme,
farklı önerileri birleştirebilme, veya
her birinin öngördüğü olanaklarla/ çıkarlarla
çelişmeyecek ara yaklaşımlar bulma,
alternatifler yaratabilme,
vb konularında
belirli bir beceri ve deneyimi edinmiş,
kolaylaştırıcı/ örgütleyici ve politika metni üreticilere
ihtiyaç olacaktır.

Bu tür demokratik yaklaşımlarla bir politikanın geliştirilmesi
çabasına,
"müzakereci yaklaşım"
adını verebiliriz.
Bu yaklaşımla, uygulamaya yönelik olarak geliştirmek
istediğimiz düşünceleri,
heterojen bir ortamda ve
çoğulcu bir yaklaşımla,
farklı çıkarlar arasındaki tartışmaları ve durumları dikkate
alarak (bunları değiştirerek veya koruyarak)
nasıl gerçekleştirebileceğimiz konusunda
tutarlı önermeler dizgesini kurabiliriz.

Bu dizgeyi kurma çabasını "politika" ve
bu dizgeyi yaratma ve yaratılan politika metnini uygulama
çabasında bulunmayı da,
"politika yapmak" olarak tanımlayabiliriz.
Politika yapanların mutlaka profesyonel "politikacılar"
olması gerekmez.
Politikanın uygulanmasından etkilenen ne kadar grup/
taraf varsa, "müzakereci" bir politik sürece (politika metnin
oluşturulması, uygulanması, izlenmesi ve değerlendirilmesi)
katılması yararlı olur.
Bu katılımcılar profesyonel politikacı olmadıklarından
sürecin işleyişinde bir çok güçlüklerle karşılaşabilirler.
Profesyonel politikacı,
ilgi alanındaki bilimsel bilgilerin ve güncel gelişmelerin
sürekli olarak izlenmesinde,
geleceğe ilişkin öngörülerin yapılması ve gelecek
tahayyüllerinin kurulmasında,
farklı grupların düşüncelerini dile getirmelerinde,
birbirleriyle çatışmacı olmayan bir biçimde iletişim
kurmalarında yardımcı olan,
çoğulcu bir tartışmanın sonuçlarını dikkate alan bir sonuca
ulaşılmasını kolaylaştıran, vb

bir işlev üstlenecektir. Bu nedenle "iyi politikacı"
yönetmek yerine "iyi yönetişimi" gerçekleştirmede
fonksiyonel olan bir aktör olarak düşünülebilir.

Politikalar Metninin Hazırlanma süreci:

"Politikalar" çalışmasına başlangıç noktası olarak "ACE
Beyaz Kitap" alındı. Bu seçimin nedeni, oldukça geniş bir
tartışmaya konu olduğu düşünülen bazı kavramların,
Avrupa Birliği ülkelerindeki diğer mimarlar tarafından ne
tür "kamu politikaları" biçiminde önerildiğini oldukça net bir
biçimde göstermesidir. Bu kamu politikaları, kuşkusuz,
Türkiye'deki kentlerin ve kent yönetimlerinin sorunlarına
yanıt verebilmek bakımından bir çok farklılık ve eksiklik
taşımaktadır. Politikaların gözden geçirilmesinde ve
yenilenmesinde, Türkiye'nin bu alandaki birikiminin, gözden
geçirilmesi yararlı olacaktır. Ayrıca Mimarlar Odası, daha
eski dönemlerden beri yerel yönetim sorunlarıyla
ilgilenmekte ve bu alanda öneriler geliştirmektedir.

Bir başlangıç noktası olarak bu tartışılmış metnin kabul
edilmesi ve bu metnin Türkiye kentlerinin ve kent
yönetimlerinin sorunlarına uyarlanması bazı avantajları
olabileceği düşünülmüştür. Bunlar, hazırlanacak önerilerin,
hem mimarlar arasında belirli bir ortak dil ve ilgi alanın
sınırlarını belirlemede, hem de, Türkiye için önerilen
düşüncelerin diğer ülke kentlerinin ve kent yönetimleri
kamu politikalarıyla ilgili bağlamla ilişkilendirmede ortaya
çıkabilecek avantajlardır.

Politikaların Türkiye ile ilişkilenmesinde, bazı ilkeler
bakımından ancak "deneyisel" öneriler geliştirilebilir. Bu
önerilerin ne kadar gerçeklik taşıdıkları, ne kadar
uygulanabilir olduğu hakkında, kent toplumsal/ politik ve
ekonomik bağlamı bakımından fazla fikrimiz olmamakla
birlikte, önerilerin gösterdiği doğrultuda atılacak adımların
ve girilecek deneyimlerin, küçük olsalar bile, Türkiye
kentleri bakımından yararlı açılımlar getirebileceği
düşünülmüştür.

Politika önerilerine geçmeden önce bu önerilerin dayandığı
ilkelerin, "temel bir politika" olarak benimsenmesinin
yararlı olacağı düşünülmektedir. Bu politika ilkeleri kısaca,
katılım,
yerellik,
küçük ölçeklerin (mekan ve toplumsal/ üretimsel
ölçekler olarak) kaybedilmemesine ve
korunmasına özel bir önem verme ve
çevre
ilkeleridir.

Bu ilkelerin ilk ikisi (katılım ve yerellik) daha çok toplumsal
karakterli, küçük ölçeklerin korunması hem toplumsal-
ekonomik, hem de teknolojik karakterli, son ilke olan çevre
ilkesi de, daha çok doğa ve teknoloji (bu nedenle de aynı
zamanda toplumsal) karakterli alanları ilgilendiren ilkelerdir.
İlkelerden sonra gelen bölümlerdeki daha somut alanlara
ilişkin politika önerileri ise, mutlaka bu ilkelere ilişkili
olarak düşünülmelidir. İlkeler, bu bakımdan, bütün politika
önerilerini yatay olarak kesen bir bileşen gibi düşünülebilir.
Yani her somut politikanın bir katılım, bir çevre, bir yerellik
ve bir de küçük ölçeklerle ilişkili boyutu olabilir. Böylece bu
boyutların dikkate alınması, politikanın uygulanma anı
(zamanı), yeri ve bağlamı (konteksti) bakımından,
politikacının veya uygulayıcının dikkate alması gereken bir
ana ilke olarak düşünüülürse, politika metninin yazımında
büyük bir tasarruf sağlanabilecektir.

İlke 1: KATILIM

söz hakkı

Kentlerde neyin yapılacağı, neyin yıkılacağı ve “kentın ruhunu” nasıl koruyup yeni kuşaklara aktaracağına kim karar verir? Bu konudaki kararların büyük bir bölümü yöneticilere bırakılmıştır ve yöneticiler de eğer iyi çalışan bir demokratik sistem yoksa, oldukça teknokratik ve bürokratik kararlar olarak kent halkına, kentin işleyişinde ve hizmetlere ulaşımda, baskı/ yararsızlık/ düşük etkinlik ve pahalılık olarak geri döner.

Kent geleneği,

- kent yaşamına rasyonel,
- demokratik,
- insancıl

katılıma olanak verecek biçimde oluşabilmelidir. Ancak kentler “türdeş olmayan/ heterojen” kavramını, toplumsal bakımdan en geniş kapsamda ve zengin biçimde ifade eden mekanlardır. Heterojen bir kent mekanı için, *katılım* nasıl ele alınacaktır? “*Kimin katılımı ve nasıl katılımı?*” soruları nasıl yanıtlanacaktır? Eğer bir politika veya ilke, sadece kavram olarak belirlenir, bunun içinde bulunduğumuz kent toplumlarında nasıl yaşayan- canlı ve organik bir öge olacağı belirlenmezse, bu durumda önerinin fazla bir pratik yararı olmayacaktır. Bu nedenle politika veya ilkeler, mümkün olduğunca, pratik önerilerle de desteklenmelidir.

Genellikle metinler,

- Kent halkı
- Halk / yurttaş/ tüketici gruplar
- Kullanıcılar
- Yapım endüstrisindeki meslek adamları
- Tasarımcılar/ mimarlar/ sanatçılar
- Mühendislik alanındaki meslek mensupları
- Korunucular
- İşverenlerin/ kamu ve özel sektör işvereni
- Yükleniciler
- Yatırımcılar
- ve özetle,

bütün aktörler biçiminde belirlemektedir “katılımcıları”. Ancak, burada sayılan aktörlerden her birinin katılım biçimi farklı olabileceği gibi,katılımlarının kent üzerinde yaratacağı etki de farklı olacaktır. Yukarıdaki listede yer alan katılımcılar iki gruba ayrılabilir: Kent toplumu ve kent toplumu içinde yer alan bazı profesyonel gruplar veya seçkin-özel kesimler. İkinci grubun katılımı için bazı örgütlenmeler mevcuttur (kamu örgütleri, sivil toplum örgütleri/STK'lar, meslek odaları, vb). Asıl zor olan konu, geniş toplum kesimlerinin, kent halkının nasıl örgütleneceği ve katılımın nasıl sağlanacağı ile ilgilidir.

Halkın sesinin daha iyi duyulabilmesi için tüketici grupları/ çevre grupları ve diğer STK'lar desteklenmeli ilgili kamu kurumları güçlendirilmelidir elbette. Mekanın oluşumuna katılım bakımından, yapı kullanıcısı güçlendirilmeli, kullanıcının yasal hakları geliştirilmeli ve saygı gösterilmeli, çevrenin gelecekte nasıl şekilleneceği konusunda kamuoyu tartışmaları yapılmalıdır. Bununla birlikte, asıl sorun çok daha geniş kent toplumu kesimlerinin örgütlenebilmesi ve kentin toplumsal yaşamında çeşitli düzeyde alınan kararlara katılabilesidir.

Bu ilkenin gerçekleşmesi bakımından, kent toplumunun çeşitli kesimlerinin (yoksullar/ orta gelir grubundakiler/ ve varsıllar, az eğitimli olanlar/ ve eğitimliler- profesyoneller, kadınlar/ ve erkekler, mahalle-semt ölçeğinde

örgütlenenler/ ve kent ölçeğinde örgütlenenler vb) katılım olanaklarının neler olabileceği, katılıma ne kadar hazır ve istekli oldukları ya da hangi düzeydeki katılımı kendileri için en anlamlı gördükleri vb konularında, Türkiye kentlerindeki toplumlar için daha fazla bilgi toplanmasına gereksinim vardır. olanaklarının neler olabileceği, katılıma ne kadar hazır ve istekli oldukları ya da hangi düzeydeki katılımı kendileri için en anlamlı gördükleri vb konularında, Türkiye kentlerindeki toplumlar için daha fazla bilgi toplanmasına gereksinim vardır.

Bu ilkenin daha iyi biçimlendirilmesi için, bilginin çoğaltılması için özel çalışmaların araştırmaların yapılması gereklidir. Mevcut bilgi düzeyinde katılım ilkesi bakımından, anlamlı olarak söylenebilecek olan, dipnotta belirtilen mevcut örgütlenmelerin kentsel konularda daha fazla söz sahibi olabilmesi için, kamu yönetiminin (özellikle yerel yönetimlerin), STK'larla ve kamu yararına çalışan devlet örgütleriyle birlikte çalışarak, katılımı artırıcı mekanizmalar tanımlaması gerekliliğidir.

İlke 2: YERELLİK

Yerel kültür/ kültürel kimlik

Küreselleşme ile birlikte, neredeyse bir kavram çifti gibi kullanılan yerelleşme, bu metinde daha çok, modernleşmenin gelmesiyle birlikte (bu Türkiye'deki bir çok kent için farklı bir zamanda başlamış bir süreç olmakla birlikte, Ankara, İstanbul ve İzmir dışındaki kentler için genellikle 1950'den sonra ortaya çıkan bir süreçtir) kentlerin kaybetmeye başladıkları temel kültürel özelliklerin korunabilmesiyle ilgili bir kavram olarak kullanılmaktadır.

Yerelliğe saygı/ yerel bölgesel kültürel kimliğin korunması ilkesi, bölgesel kültürün kendisini ifade edebilmesini sağlayan, bölgesel özelliklerin anlaşılmasına destek veren, *bir yere ait olma* ve bölgesel *kimlik duygusunu* yaratan ve besleyen, bölgesel kültürel geleneklere saygıyı ve yerel malzeme kullanımını içeren bir uygulama, çeşitli yerel yönetim politikalarının uygulanmasında, mutlaka dikkate alınması gereken bakış açısını belirlemektedir. Yerel kültürlerin korunması ilkesinin en ciddi ve yıkıcı karşıtları, farklı ideolojik kapsamıları olan “modernleşme” anlayışları, etnik merkezli ve devletçi milliyetçilik, karşı durulamaz olduğu düşünülen teknolojik gelişmeler ve tek-tipleştirici yönetmelikler ve bürokratik uygulamalar biçiminde özetlenebilir.

Yerel kültürel değerler,

- Geçmişin katkısına değer veren
- Çağdaş kültüre söz hakkı tanıyan
- Metropolitan kültürün kendisini ifade edebildiği

bir kapsamda tanımlanabilir. Bu nedenle yerellik, sadece geçmişe ait olan değerlerin ifade edilmesiyle ilgili bir kavram olarak değil, yerel kültürün şimdi yeniden üretilmesiyle ilgili bir kavram olarak da düşünülmelidir. Burada ele alınan biçimiyle yerellik bir sentez biçiminde anlaşılabilir. Bu sentez, hem yerel kültürün öğelerini, hem evrensel kültürün öğelerini, geçmişİ ve şimdiki zamanı (çağdaşı) farklı biçimlerde kapsayan bir sentez olarak düşünülebilir.

Böyle bakıldığında yerellik ilkesi, kültürel değerlerin, bölgesel kültür bakımından önemli inşaat malzemelerinin,

bölgesel kültür bakımından önemli inşaat stratejilerinin teşvik edilmesi ve korunmasını da kapsamaktadır.

İlke: 3 ÖLÇEKLER ve STANDARTLAR

Endüstrileşme

Kentsel yapılı çevrenin üretimi bakımından, endüstrileşme kaçınılmaz ve çok kazançlı, yapılı çevreyi kısa sürede iyileştiren bir süreç olarak tanımlanmış olabilir. Bununla birlikte, kentlerin gelişmesinde ve yönetimiyle ilgili kararların alınmasında, konumun yeniden tartışılması gereken bir süreç de olabilir. Sanayileşmiş yapım süreçleri, herkesin yaşamını zenginleştirecek biçimde kullanılmalı, ancak, endüstrileşmeyle birlikte beliren tehlikeler de göz ardı edilmemelidir. Bu tehlikeler, bir geleneğin, yerel kültürün tahrip edilmesi, zanaat becerilerinin ihmal edilmesi, kent mekanının/ yapılı çevrenin üretilmesi sırasında, zanaatçıların şantiye dışında bırakılması, nitelik gerektiren işgücü boyutunun giderek küçülmesi, tekdüzeliğin teşvik edilmesi biçiminde ortaya çıkabilir veya belirli oranlarda ortaya çıkmıştır.

Endüstrileşmiş üretimin çevre/ yapı/ detay üzerindeki etkilerinin incelenmesi, kültürel/ sosyal/ bireysel açıdan yeterli, teknik bakımdan rasyonel, ekonomik bakımdan sürdürülebilir yapım yöntemlerin ortaya çıkartılması için daha fazla araştırmaya gerek vardır. Endüstrileşme, kuşkusuz, Türkiye gibi kişi başına gelirin oldukça düşük, kentleri her yıl milyonlarca yoksulun göç etmesiyle kalabalıklaşan bir ülke için kaçınılmaz önemde olan bir kavramdır. Gerek yapılı çevrenin gerek diğer bütün üretimlerin elde edilmesinde endüstrileşme, ülkenin uzun yıllardır fetişleşmiş bir savsözü (sloganı) olmayı sürdürmektedir. Öyle ki, endüstrileşme, ülkenin bütün modernleşme tarihinin yazınında, hem ilerlemenin ve zenginleşmenin, hem de çağdaş ve uygar olmanın lokomotifİ konumundadır. İstihdam bakımından da, çağdaş standartlarda bir iş yaşamı anlamına gelmektedir. Bu nedenle de, kolayca karşı çıkılabilecek bir kavram değildir.

Bununla birlikte, kentlere/ yerel yönetimlere yönelik ve sürdürülebilir bir politika oluştururken, endüstriyel süreçlerle ilişkisi bakımından bütün önerilere dikkat edilmesi yararlı olacaktır. Endüstrileşme, politikalarla ilgili tartışmada, “teknoloji seçimi” bakımından önem kazanmaktadır. Seçilen her teknolojinin de çevre, kent ve bunların yönetimi üzerinde kalıcı etkileri bulunmaktadır. Bu bakımdan kentlerde yapılı çevrenin elde edilmesinde, iyi uygulamaların desteklenmesi, geleneksel olarak sınanmış ve denenmiş malzemelerin kullanımının teşviki, yanlış uygulamaların yarattığı hasarın bir eğitim malzemesi olarak kullanılması, iyi düşünülmeden verilen kararlarla endüstrileşmenin ve teknoloji seçimi yapmanın getireceği tehditlere karşı iyi bir korunma yöntemi olabilir.

Ucuzluk ve hız sağladığı için gereksiz endüstriyelizasyona ve standardizasyona yönelmek, insanlık dışı ölçeklerdeki mahalleler- kent parçaları oluşturmak veya kent işletmeciliğine geçmek konularında, kentsel politika tercihlerine dikkat edilmelidir.

Standartlar

Ölçek konusunda, endüstrileşmeyle birlikte tartışılması gereken diğer kavram, standartlaşmadır. Standart,

evrensel bir kavramdır ve bu nedenle standartlar, bir tekno-kültürel çevreden diğerine aktarılarak yayılır. Teknolojinin gelişimiyle birlikte, bu yayılma da hızlanmaktadır. Bulunabilen en iyi ve uygun teknolojinin (uzun ömürlü, işletme masrafı düşük vb) kullanımı teşvik edilmelidir. Yakın bir zaman içinde yapı malzemelerinin sayısı belki 50 kat artmıştır. Daha iyi ve dayanıklı parçaların, sürdürülebilir bir yapılı çevre için parça ve sistemlerin, üretimi için standartlar sürekli geliştirilmelidir. (uzun ömürlü, işletme masrafı düşük vb) kullanımı teşvik edilmelidir. Yakın bir zaman içinde yapı malzemelerinin sayısı belki 50 kat artmıştır. Daha iyi ve dayanıklı parçaların, sürdürülebilir bir yapılı çevre için parça ve sistemlerin, üretimi için standartlar sürekli geliştirilmelidir.

Bununla birlikte, düzenlemelerin kapsamı, niteliksel düşünceleri ve toplumsal yaşamın “kültürel özelliklerine” ilişkin düşünceleri de içermelidir. Endüstrileşme ve standartlaşma, büyük ölçekli ve tekrarlanan üretimler bakımından kaçınılmaz olmakla birlikte, benzersiz toplumsal ve kültürel etkinliklere uygun düşen ve her zaman kendisini tekrarlayan bir imalat işlemine uygun modellere dayanmayan teknik standartlar da geliştirilmelidir. Böylece, geleneksel malzeme ve geleneksel yöntemlerin (en azından elenmeye karşı koyabilen bazılarının) korunması ve geliştirilmesi sağlanabilir. Bu durumda standartların, yerel kültürün gerekli öğelerini de içerecek biçimde yeniden üretilmesi gerekecektir.

Uzmanlaşma

Endüstrileşme ve standartlaşma kavramlarını tamamlayan üçüncü kavram, uzmanlaşmadır. Verimlilik ve karlılığa odaklanma, uzmanlaşmayı artıran bir ögedir. Bütün süreçlerde olduğu gibi yapılı çevrenin elde edilmesinde de uzmanlaşma artmaktadır.

Kentsel yaşamı etkileyen bütün kararlarda, endüstrileşme ve standartlaşma konusunda dikkatli olunması ve yerel özellikleri taşıyan süreçlerin yok olmamasına gösterilmesi önerilen dikkat, uzmanlaşma ile ilgili olarak da gösterilmelidir. Uzman, tek tek parçaların değil, ortaya çıkan ürünün toplam kalitesi üzerinde durmayı başarabilecek niteliklere sahip olmalıdır. Bu nedenle, dar alanda uzmanlaşmamış, genelci kişilere/uzmanlara ihtiyaç vardır. Tüm düzey ve ölçeklerde teknik, sanatsal, toplumsal ve yönetsel yetkinlikleri ve vizyonu birleştirebilen, kararların yapılı çevre üzerindeki uzun erimli etkilerini anlama yeteneği olan kişilere/uzmanlara ihtiyaç vardır.

Sürece katılan herkes, her uzmanın yaptığı katkısı daha iyi kavramalı, bunun için de, sürecin başlı başına bir amaç olmadığını anlayabilmelidir. Bu da, hem uzmanın, hem de sürece katılan teknik elemanların, dar bir bakış açısına sahip olmayan, geneli ve parçayı görebilen ve irdeleyen bir anlayışla çalışan yerel yönetim örgütlenmesi ile çalışmasını gerektirecektir.

Kent ve yapılı çevrenin üretimini ilgilendiren politikaların geliştirilmesinde ve uygulama kararlarının alınmasında, endüstrileşme-standartlaşma-uzmanlaşma ile ilgili tutum, yerel özelliklerin ve küçük ölçeklerin yok olmasına neden olacak nitelikte olmamalıdır.

Üretimde küçük ölçekler

Kent, çoğulcu yapısını koruyabilmesi, farklılıklarını barındırmaya devam edebilmesi, çok katmanlı ve çok

kültürlü bir özünü geliştirebilmesi için, büyük ölçekli-tekelci kararları kolayca alabilen ve uygulayan çeşitli yapılara (örgütsel, ekonomik, toplumsal- ideolojik, vb) yaklaştıracak/ yönelen politikarlardan bilinçli bir biçimde kaçınılmalıdır. Bu, pazar ekonomisinin temel ilkesi olan tam ve tekelci olmayan rekabetin sağlanması varsayımı/ilkesi bakımından da, bir gereklilik olarak ortaya çıkmaktadır. Küçük ölçeklerin korunması, toptan, büyük, hükmedici ve tekelci yapıdaki kararların kenti belirlemesi riskini azaltıcı bir ilkedir. Ancak bu, kent bütününün uyumlu beraberliğinin sağlanması ve karakterinin/kültürünün sürdürülebilmesi bakımından, üst düzeyde ve genel nitelikli (plan) kararların alınmasında demokratik (katılımcı) mekanizmalarla tamamlanan bir ilke olarak düşünülmelidir. bakımından, üst düzeyde ve genel nitelikli (plan) kararların alınmasında demokratik (katılımcı) mekanizmalarla tamamlanan bir ilke olarak düşünülmelidir.

Kentin, kentsel çevrenin ve kentsel yaşamın üretimiyle ilgili politikaların geliştirilmesinde küçük ölçeklerin dikkate alınması söz konusu olduğunda, tasarımda ve yapı endüstrisinde mikro/ küçük ve orta ölçekli işletmelerin desteklenmesi, en azından, üretimde bu ölçekteki üretim birimlerinin varlığının, kentsel politikalar bakımından sağladığı potansiyelin fark edilmesi, önem taşımaktadır. Bu bakımdan, küçük ve mikro girişimlerin yüksek kalitede yapı ve yapı elemanı üretmesinin teşvik edilmesine yönelik politikalar geliştirilebilir.

Bu firmaların, iyi detaylandırılmış, işçiliğin ve zanaatın yüksek standartlı olduğu üretimler yapabilmesi için, yerel yönetimlerin, (ustalar ve küçük girişimciler için) kabul edilmenin bağlı olacağı sicillerin geliştirilmesi, küçük firmalarda bile yüksek standartçın elde edilebilmesi için, bu firmalara eğitim sağlayacak düzenekler geliştirilebilir.

Yerel yönetimlerin mali politikalarının da, “kara parayı” değil, sorumluluk duygusuna sahip küçük yükleniciyi teşvik etmesinin sağlanması, mal ve hizmet alımı ihalelerinin, en küçük firmaların da katılımına olanak sağlayacak biçimde yazılması, önem taşımaktadır.

İlke: 4 ÇEVRE

Çevre

Kentsel politikalar bakımından “çevre” denildiğinde; kentteki doğal veriler, doğal- insan eliyle üretilmiş kent peyzajı, kentte üretilen katı atıklar başta olmak üzere, hava ve su kirlenmeleri, temiz ve atık su altyapısı- arıtma ve gürültü yönetimi ile ilgili konular anlaşılabilir. Çevre politikaları, diğer “politikaları yatay kesen bileşenler” gibi, bütün yerel yönetim politikaları doğal peyzaja (ve kentsel bitki, örtüsüne, ağaçlara, çalılara, küçük bitkilere) toplumsal ve doğal boyutlarıyla çevreye saygılı, çevresel değerleri ve dengeleri zedelemeyen, tam tersine, gözeten ve iyileştiren özelliklere sahip olmalıdır.

Çevre politikalarının alt başlıkları olabilecek konular, Doğal verilerin dikkate alınması, kentin güneye/ güneşin sağladığı doğal enerjiye yöneliminin, vadi tabanlarının- doğal hava akım koridorlarının ve sırtların korunması, afet riski taşıyan kent topografyasının yerleşmeye açılmaması/ riski dikkate alarak yapılaşmaya açılması, proje önerilerinin mikro klima üzerindeki etkisinin değerlendirilmesi mikro klimaya uyan yapıların azalması, tozun azaltılması, yerel malzeme kullanımının azalması vb. konularını,

Hava kalitesinin (dış çevre) yönetimi; artan trafik hacmi, yapıların dünyayı daha fazla tahrip etmeden ısıtılması/ soğutulması/ aydınlatılması, insanların içinde yaşadıkları ve

çalıştıkları mekanların gün ışığı ile aydınlatılması/ temiz hava alabilmesi vb. konularını,

Araç kullanımından doğan sorunlarda; araç sayısını azaltmak için, yaşama- çalışma- alışveriş- kültürel etkinlik mekanlarının yakınlaştırılması/ bütünleştirilmesi olanaklarının aranması, kamu taşımacılığının geliştirilmesini, yayalağın ve bisiklet kullanımının özendirilmesini, gürültüsüz kent- gürültünün perdelenmesi konularını,

Atık kaynaklı kirlenmenin azaltılması, sorumluluğunun hatırlatılması, cam/ plastik/ evsel atıklar/ vb geri dönüşüm ve yeniden kullanımını en üst düzeye çıkartmak için önlem alınması, bazı malzemeyle yapılan (cam/ metal/ plastik) ambalaja yerel vergi konulması, atıkların artılmasında kapalı sistemlerin tercihi, kentsel yıkımlardan çıkan atığın azaltması ve yeniden kullanımı, vb. konularını,

Altyapı tasarımı; yağmur sularının ayrı olarak toplanması, doğal kaynakların tasarruflu bir biçimde kullanılması, kullanılan suyun mümkün olduğunca az kirlenilmesi ve ucuz bir biçimde arıtılabilmesi- arıtılmadan doğaya geri döndürülmemesi, peyzaj düzenlemelerinde uzun ömürlü ve az enerji tüketen maddelerin kullanımı ve kentteki yapılaşmada yerel malzeme kullanımının azalması, vb. konularını,

Mali tedbirler, bütün bu politikaların uygun mali araçlarla desteklenmesi gerektiği konularını, kapsamaktadır.

Enerji kullanımı

Kentin enerjiiyi en iyi biçimde kullanması, enerji etkinliği sağlaması, enerji tüketimi az bir kent olması ve küresel ısınmayı artırmaması için, (doğal verilerin en iyi biçimde kullanılmasını gözeten bir planlama ile) birincil enerji tüketimini azaltması, pasif güneş enerjisini kullanması, binaların elektrik enerjisiyle ısıtılmaması için gerekli önlemleri alması doğrultusunda politikalar geliştirmesi,

Sağlık

Sağlıklı bir kent olabilmesi için dış ve iç mekanların sağlık bozucu olmaması için gerekli politikaları geliştirmesi,

Kırsal alan

Kentin sürekli olarak yakın çevresini istila eden ve karakterini/ özelliklerini bozan- ekolojik dengelerini olumsuz biçimde değiştiren bir etki yaratmaması, kırsal alanda yapı ile çevre arasındaki simbiyotik ilişkinin kaybolması, kent dışı hipermarketler, yer bakımından sorunu olmayan (yerden bağımsız) sanayi, turizm amaçlı inşaatlar gibi nedenlerle kırsal alanda ortaya çıkmakta olan tahribata ve sorunlara ve tahrip olan kırsal alanın yeniden inşasına yönelik politikalar geliştirmesi gerekmektedir.

Sürdürülebilirlik

Bütün çevresel politikalar, aynı zamanda, kentsel yaşamın sürdürülebilir olması hedefini de kapsamaktadır. Sürdürülebilir kentsel topluluk ve sürdürülebilir performans için, sürdürülebilir tasarım yöntemlerinin teşviki, en iyi uygulama bilgilerinin yaygınlaştırılması, sürdürülebilir mahalleler (atık denetimi ve geri dönüşüm, yeniden kullanım, bazı ambalaja yüksek ücret, mahalle içinde spekülasyon amacıyla boş bırakmaya ceza ve yapılaşmayı teşvik, *vergilerin* buna göre olması, boş tutulan üst katların- özellikle merkezi bölgelerde- olabiliyorsa konut olarak kullanımını teşvik vb) için toplumsal-fiziksel planlar yapılması, amaçlarla araçları dengeleyerek, yerel iklimle geleneğe, kültürel içeriğe uygun sentezlerle kültürel süreklilik sağlama doğrultusunda yaratıcı politikalara gereksinim vardır.

MİMARLAR ODASI ANKARA ŞUBESİ YEREL YÖNETİMLER POLİTİKASI POLİTİKA KONULARI ve İLKELERİ GENEL ÇERÇEVESİ (KAVRAMSAL ÇERÇEVE) Ocak 2004 (tartışmaya sunulan ilk taslak)

POLİTİKA:1 SEKTÖRLER											
	Sosyalleşme/ kamusal toplumsal alanın sahip olması gerekten özellikler	Konut/ sosyal konut/ barınma	Gecekondular ve "varoçlar"	Ulaşım	Kent merkezleri	Tarihi mirasın korunması	Kitle turizmi	Sosyal iletişim ve bütünleşme- servis mekanları	Peyzaj düzenlemeleri	Görsel kalite	Mekan standartlarının geliştirilmesi
İLKELER/ POLİTİKALAR											
KATILIM											
YERELLİK/YEREL KÜLTÜR											
ÖLÇEKLER ve STANDARTLAR											
ÇEVRE											

POLİTİKA:2 ŞEHİRCİLİK ARAÇLARI					
	Üst ölçek planlama	Arazi kullanım planlaması	Altyapı planlaması	Yapılaşmanın denetlenmesi	Zoning/ bölgeleme
İLKELER/ POLİTİKALAR					
KATILIM					
YERELLİK/YEREL KÜLTÜR					
ÖLÇEKLER ve STANDARTLAR					
ÇEVRE					

POLİTİKA:3 KATILIM KONULARI												
	Tüketiciyi koruma	Sorumlu- luğa ilişkin politikalar	Yapının sahip olması gereken nitelikler/ inşaat kalitesi	Yapı niteliksel/ özellikleri/ iyi mimarlık ürünü elde edilmesi	Kötü mimar- lığın düzeltil- mesi	Dayanıklılık	Detay	Seçme özgürlüğü	Yapılaşmaya ilişkin önerilerin yerel düzeyde tartışılması	Kullanıma ilişkin gelişmelerin gözden geçirilmesi	Güven	Kontrol
İLKELER/ POLİTİKALAR												
KATILIM												
YERELLİK/YEREL KÜLTÜR												
ÖLÇEKLER ve STANDARTLAR												
ÇEVRE												

POLİTİKA:4 EKONOMİK KONULAR					
İLKELER/ POLİTİKALAR	Kamu alımları	Rekabet	Maliyet	Maliyet ve etkinlik	Pazara girme özgürlüğü
KATILIM					
YERELLİK/YEREL KÜLTÜR					
ÖLÇEKLER ve STANDARTLAR					
ÇEVRE					

POLİTİKA:5 EĞİTİM		
	Mesleki formasyon	Kullanıcılar
İLKELER/ POLİTİKALAR		
KATILIM		
YERELLİK/YEREL KÜLTÜR		
ÖLÇEKLER ve STANDARTLAR		
ÇEVRE		

NOT

Yukandaki kavramsal çerçeve, tartışmalarla yeni ana başlıkların eklenmesi, yeni sütun veya satır başlıklarının eklenmesi veya çıkartılmasıyla zenginleştirilmesi, kutuların her birinin içinin doldurulması bakımından tartışılmayı bekleyen bir çerçevedir. Bu çerçevedeki kutuların içlerinin tartışmalarla doldurulması, Mimarlar Odası'nın yerel yönetimlerden neler beklenebileceği konularında, kentli toplumlarla ve meslektaşlarıyla/ diğer mesleklerden uzmanlarla veya teknisyenlerle yapacağı tartışmalarda veya kamuoyu çalışmalarında da, yol gösterici bir başlangıç/ bir belirleme olabilir. Bu taslakta yer alan “ilkeler” belirli bir ayrıntı düzeyinde geliştirilmiş bir taslak olarak, çerçeve ile birlikte sunulmaktadır. “Politikalar” adı verilen sütun başlıklarında ise daha az bir hazırlık tamamlanabilmiş, çok daha az gelişmiş bir taslak oluşturulabilmiştir.

Bütün taslakların oluşturulmasında, daha önce belirtildiği gibi, AB Komisyonu'nun hazırladığı “ACE Beyaz Kitap”ta önerilen kamu politikaları yol gösterici olarak kabul edilmiş, ancak Türkiye kentlerinin ve yerel yönetimlerinin durumu göz önünde tutularak bazı düzenlemeler yapılmıştır. Bu kutuların içeriklendirilmesi konusunda hazırlık yapmak isteyenler, bu kaynağa başvurdıklarında, olası tartışmalarla ilgili yeterli düzeyde bilgi sahibi olabilir.

ÜNİVERSİTE EĞİTİMİNE KATILIM İÇİN BİR ÖNERİ

Mehmet Adam

Türkiye 20 yıldan sonra ilk kez sağlıklı bir YÖK'e kavuştu. Bu bir YÖK'ü karalama yazısı değil, daha önce de üniversite ve YÖK'ün ne denli yan yana gelemeyeceğini ve geldikleri takdirde üniversiteye ne zararlar vereceğini hissederek, 1982'de bir yıllık bir deneyim sonrasında istifa ederek, belki Türkiye'nin tek üniversiter üniversitesi olan ODTÜ'den ayrılmış idim. Bu ayrılışım da kimilerini sevindirdi, kimilerinden de mücadeleyi terk etmişliğim eleştirilerini aldım. Belki bu eleştiriler haklı idi, eleştirilerin yeni kaynakları seferber edip topyekün bir toplumsal harekete dönüştürülmesi ile bir sonuç alınabilirdi. Ama o yıllarda yaşananlar 12 Eylül askeri darbesi ardından oluyordu ve benim o darbeyi tersine çevirecek gücüm ve becerim yoktu. Şimdi aradan yıllar geçti ve dünya yeni bir düzene sokulmaya çalışılıyor. Bu yeni dünya düzeni de her şeyin metalaştırılmasına dayanıyor. Oysa TC Anayasası Türkiye Cumhuriyetinin bir sosyal devlet olduğunu söylüyor. Bizler şanslı insanlardık. Orta Doğu Teknik Üniversitesinde plancı mimarlar olarak yetiştirildik. Daha sonra görev aldığım Kıbrıs Doğu Akdeniz Üniversitesinde binlerce dolar verilerek devam edilen okulun, eğitim düzeyinden ziyade, bizim hiçbir para ödemededen aldığımız yaz stajlarının kazandırdığı deneyim, her dönem aldığımız mimarlık tarihi, şehir planlama tarihi ile ilgili yurtiçi gezileri, o gezilerde hocalarımızla ilişkilerimiz, gittiğimiz yerlerdeki etkinliklere katılımımız, bizimle beraber seyahate katılan sosyoloji hocamız Mübeccel Kıray'ın gittiğimiz yerlerdeki insanlar, onların sosyal yaşamları, ekonomik faaliyetleri hakkında bilgilendirimelerimizi düşününce bunların bugün çok azının gerçekleştiği ve sadece varlıklı ailelerden gelen öğrencilerin kaynakları ile gerçekleştiriliyor olması insanı öfkeliyor.

Şimdi öfkeyi bir yana bırakıp YÖK'ün üniversitelerimizi üniversiter niteliğinden yoksun bıraktığı ana bakalım. YÖK Yüksek Öğretim Kanunu olduğu halde bu egemen yasayı tasarlayan Dr. İhsan Doğramacı, kendisi de üniversite açmış olmasına rağmen üniversiteyi tanımayan bir kişidir. Şimdi Türkiye'nin illeri kadar çok sayıda üniversite vardır. Ama ben biraz ileri giderek onların kapılarındaki tabelalarla üniversite olduklarını ya da yasa öyle dediği için kendilerini öyle zannettiklerini söyleyeceğim..

Nedeni çok basit. Tıp eğitimi üniversiter bir eğitim değildir. Geleneksel usta / çırak ilişkileri içinde bir zanaatkar eğitimidir. Bunun en güzel göstergesi de hastanelerde hasta üstünde yapılan bir eğitim olmasıdır. Orada mutlak bilgi vardır, alternatifler yoktur. Mimarlar plancılar ve bazı mühendisler bile alternatifler ile düşünürler, eskizler yaparlar, olmaları buruşturup atarlar, yeni alternatiflere geçerler. Tıp öğrencilerinin böyle bir şansları yoktur, çünkü insan üstünde çalışıyorlardır ve o insanlar eskizler gibi buruşturulup atılamazlar. Tıp fakültelerinde gerçekten üniversiter nitelikleri olan yerler medical sciences denilen tıbbın bilimsel araştırmalarının yapıldığı birimlerdir. Oradaki araştırmalar da bilimsel mutlakiyet kazanmalarından sonra eğitim programına alınırlar. Çeşitli kobaylar veya gönüllü denekler üzerindeki deneylerden sonra mutlakiyet kazanırlar ve lisans almaları ile hastaneler ve eğitim sistemine dahil edilirler.

Bütün bunlara karşı aklın yolu birdir falan gibi eski özdeyişler de vardır. Bunlar insanları akıllı olmaya davet eder. Ama mimaride herkes aklın yoluna gittiği halde bir yarışmaya katılanların sayısı kadar alternatif öneriler de çıkar. 1000 tane tuğlayı ortaya koysak ne istediğimizi de söylesek, tasarımcılar kaç kişi iseler ve birbirlerinden kopya çekmezlerse, yapacakları herhalde kaç kişi oldukları kadar çoktur. Ama bunları bir kenara bırakıp bizim tasarımıımızdaki üniversite nasıl bir kurum olacak artık ona geçeyim.

Önce kabullerimizden başlayalım. Dünya hali malum, her şey paraya endekslenmiş. Her ne kadar Anayasamız TC Sosyal Devlettir diyorsa da ve siyaset bilimi sosyal devleti eğitim, sağlık, konut hizmetlerini sağlamakla yükümlü görüyorsa da, bunların üçü de artık para ile satın alınan hizmetler haline gelmişlerdir. Bizim kurmaya çalışacağımız modelde üniversitenin, toplumun tüm bireyleri ve kurumları gibi üretken olacağı ve olabileceği kabul edilmiştir. Bunun örnekleri de yaşanmıştır. 1968 yazında, Sait Kozacıoğlu'nun da, galeri Nev kurucusu ve sahibi Ali Artun'un da, Koleksiyon mağazaları ve sanayii sahibi Faruk Malhan'ın da aralarında olduğu ODTÜ Mimarlık 3. sınıf öğrencileri, kızlı erkekli temelinden çatısına, tesisatı, boya badanasıyla 8 hafta içinde bir nahiye konağı binasını yapıp bitirdiler. Kazandıkları deneyim o kadar etkili imiş ki, otuziki yıl sonra aynı sınıf biraraya gelerek ellerindeki fotoğraf ve diğer belgelerle bir sergi açtılar ODTÜ'de.

Bilimsel araştırmalar, anketler, yorumlar, kampanyalar, reklamlardan anlıyoruz ki insanlar çocukları için büyük harcamalar yapabiliyorlar ve bunları severek yapıyorlar.

Ben de, iki yıl böyle paralı bir üniversitede görev aldım. Okul kendine ODTÜ'yü model almıştı. Kurucu dekanlığını ODTÜ'den giden Feyyaz Erpi yapmış, öğrenciler onun olduğu yılları özlem ile anlatıyorlar. Fakat Feyyaz Bey de ODTÜ'ye Avustralya'dan

gelmişti. ODTÜ'nün ilk yıllarına şahit olmamıştı. Sonra ODTÜ'de bölüm başkanlığı bile yapmıştı.

Şimdi artık geçeyim yeni YÖK'ün özelliklerine bu özellikler daha çok eğitim kurumu olarak sahip olacağı özellikler. Ayrıca herhalde finansal mekanizmaları da tanımlanmalı.

Bu yeni eğitim sisteminin en temel özelliklerinden başlamak en iyisi. İlk şimdiki YÖK başkanı Sayın Teziç'in çalışma yöntemi, onun katılımcılığı, eleştirmeye değer verirliliği benim de bu yazıyı yazmama sebep oldu.

1968'deki öğrenci ve işçi hareketlerinden sonra başlatılan hareketlerin sebepleri ve çıkış yerleri üzerine yapılan araştırmalar bütün dünyada "mimarlık nedir?" sorusunun sorulmasını başlattı. Bu sorgulama sonunda, mimarlık tanımlandı ve sosyal bilimlerin pratik alan olduğunda karar kılındı.

Bu karar belki çok bana özel, çünkü o yıl (1969), ben İngiltere'de doktora yapmaya gidecektim ama gideceğim üniversiteyi seçmemiştim. İngiliz hükümetinin Cento bursunu almıştım ve sosyal bilimlerle yakınlığı olan bir üniversite aramaya başladım. Böyle bir üniversite, şansına İskoçya'da Edinburg Üniversitesi olarak çıktı. Edinburg Üniversitesi'nin Sosyal Bilimler Fakültesinin Bölümleri idi mimarlık ve planlama. Orta Doğu Teknik Üniversitesinin açıldığı yıllarda (1956) Türkiye'de planlama eğitimi veren üniversite yoktu. ODTÜ de bunun için kurulmuş, o yüzden bizlere "plancı mimar" denildi. Bunu da daha sonradan Cento bursunu alırken, o bursun şehir plancıları için olduğu ve benim sonradan bir problem çıkabileceği korkusu ile uyarmam üzerine, Devlet Planlama Teşkilatından "sizler plancı mimarlarsınız ama haberiniz yok" uyarısı ile öğrenmiştim.

ODTÜ'deki eğitimimiz sırasında bu yüzden ciddi ağırlığı olan sosyal bilim dersleri almıştık. Kent planlama tarihi, kent sosyolojisi, kır sosyolojisi, kentsel ulaşım, kentsel ekonomi, antropoloji bu derslerin sadece birkaçı idi. Biz bu dersleri alırken Türkiye de planlı döneme girmiş, DPT'de 5 yıllık Kalkınma Planları hazırlanmaya başlanmıştı. DPT'deki plancıların arasında bizim hocalarımız da vardı ve bunlar arasında, ODTÜ uluslararası bir destekle kurulmuş olduğundan pek çok yabancı hocamız da bulunuyordu ve yabancı kuruluşlar ve üniversiteler ODTÜ'de verilen eğitimin içeriği biçimi konularında bilgilendiriliyorlardı. Bunu ODTÜ'nün ilk mezunlarından Doruk Pamir'in, mezun olur olmaz Harvard Üniversitesi Kentsel Tasarım Programına kabul edilmesinden de görüyoruz.

ODTÜ'nün bir başka özelliği ve ilk açılışının arkasındaki nedenlerden biri de, ki bu daha kolej yıllarımdan beri beni oraya çeken özellikti, Türkiye'deki gecekondu gerçeği idi. Gecekondu yoz değerler sisteminin egemenleşmesi ve yeni değer üretilmemesi sonucunda oluşurken, belki bazı sanayicilerimizin gördükleri ve gecekonduardan yana tavır aldıkları halde, genelde gecekonduardaki tasarlama, planlama süreçlerinin demokratikliği ve bu yaşama

biçiminin Türkiye sanayileşmesinin ancak düşük ücretli işçiliklere razı olunması sayesinde gerçekleşebildiği üstünde durulmadı.

Ama buralardaki yaşama biçimleri dünyadaki en yeni yaşama biçimlerine öncülük etmişlerdir. (ICT diye adlandırılmakta olan bu yeni yaşama biçimi, Amerika'da Silikon Vadisi örneğinde ortaya çıkmıştı. Şimdi Hollanda, bu konuda konut, kentleşme, yerleşmeler politikalarını değiştirmek üzere araştırma çalışmalarına başlamıştır.) Kapitalizmin sermaye gücü ile onun sağladığı pazarlama imkanlarından gözleri kamaşan iktisatçıların göremedikleri, insan topluluklarının kültürel değerleri ve onları yaratan küçük üreticiliğin fason üretimlerinin bugün en karmaşık (örneğin; 2 katlı sofra otobüs) ürünleri üretebilir hale geldiğidir. (Ayrıca kadınların, genç kızların ürettikleri elişleri, nakışlar, biçki dikiş işleri de epeydir yapılmakta) Fason üretim kültürleri, alt kültürleri yok eden küreselleşme karşısındaki en güçlü insani kültürel üretim aracımızdır.

Bu üretimin sermayesiz, fabrikasız, ham maddesiz olduğunu belirttikten sonra, geçelim yüksek öğretim kurumlarına. Bütün sevimsizliğine rağmen eğitim kurumlarındaki öğrenciler neden ise hep sınıflara ayrılır ve bu sınıfların birinden bir üstüne çıkmanın önüne daima bir takım engeller konur. Oysa her tarafta bilgi toplumlarından söz ediliyor ve herkes biliyor ki, bilgi eğer bir kaynak ise bu kaynaktan herkes yararlanmalı, üzerinde herhangi bir tekel olmamalı. Bu da paylaşımcılık demek. Ancak sınıflar halinde parçalanma ve sonra da kapitalizmin çok sevdiği yarışmacılık ve rekabet yerine bizim önerimiz, Türk ve Osmanlı geleneğinde de olan, birlikte çalışma esaslı imece ve kooperatifçiliğe dayanıyor. Öğrenciler sınıflara ayrılacaklarına kooperatifler biçiminde örgütlenseler, kooperatiflerin yönetimi yine öğrencilerin seçecekleri kişiler tarafından gerçekleştirilse, ve bu arada herhalde kooperatifçilik üstüne de dersleri olsa ve bu dersin hocası da kooperatiflerine danışmanlık yapsa.

Bizim önerimiz, eğitime katılımın yarışmacı sınavlarla belirlenmesi yerine böyle bir eğitimi isteyenlerin katılımıyla ve eğitimin paralı olması yerine, bu kooperatiflere katılım bedeli ödenmesi yoluyla gerçekleşmesi. Bu kooperatiflerin amacı ne olacak? Bunlar tasarım, üretim ve pazarlama kooperatifleri ve bir biçimde öğrencilerin okul sonrası yaşamları için alternatifler üreten toplumsal örgütler olacak.

Bütün bunlar, hemen bugünden yapılabilecek şeyler. Çünkü sonuçları hiç bilinmeden, aileler çocukları için milyarlarca lirayı taa ilkokuldan başlayarak kurslara ve okullara ödüyorlar. Ödenen bu paralar rahatlıkla bu "Yeni YÖK"ün üniversitesi için bir başlangıç kaynağı olabilir.

Bu düşünceler şimdilik çok ham ama her tasarım ham hayaller ile başlar, eleştiriler, öneriler onları hep geliştirir, önemli olan tartışılmaya başlanması.

REFORM İÇİN UZLAŞI:

2.MİMARLIK VE EĞİTİM KURULTAYI

Doç.Dr. Selahattin Önür

ODTÜ Mimarlık Bölümü

10-11-12 Aralık 2003 tarihlerinde

İstanbul'da yapılan “Mimarlık ve Eğitim

Kurultayı-II” bildirisine

www.mimarlarodasiankara.org adresinden

ulaşabilirsiniz.

Çeyrek asırdır Türk mimarlık okullarının üyeleri, farklı ortamlarda bir araya gelişlerinde, mimarlık eğitimi ile bu eğitimin öncesi ve sonrasına ilişkin yapısal reform gerektiren konuları tartışagelmışlerdir. Değişik yönleri ve çeşitliliği olan bu tartışmaların gerisinde, mimarlık disiplininin gerektirdiği koşulları sağlayabileceği düşünülen bu reformlar için, ortak bazı görüş ve ilkeler de gelişmiştir. Bunda yurtiçi ve yurtdışı mimarlık kurumlarının oluşturduğu referanslar da etkili olmuştur.

Uzunca bir süredir, mimarlık ortamında eğitim ve eğitim-uygulama ilişkisi üzerine yapılan çalışmaların, mimarlık eğitim kurumları ile eğitim sonrası ve öncesine ilişkin gerekli reformlar üzerine odaklanması, ortak ilke ve kararlar üzerinde birleşerek bu reformların gerçekleştirilmesi için uğraş verilmesi gerektiği ve bunun için zamanın gelip geçmekte olduğu kanısını taşımaktaydım. İstanbul'da 10-11-12 Aralık 2003 tarihlerinde yapılan 2.Mimarlık ve Eğitim Kurultayı'nın MOBBİG adına üye olarak çağrıldığım Danışma Kurulu 20 Şubat 2004 tarihli toplantısında, bu kurultaydan ne beklendiği, sözbirliği edilmişcesine, böyle bir kanı doğrultusunda ifade edildi. Birinci Kurultay'da belirlenmiş olan beş konu üzerinde, gelişen görüş ve ilkeler bazında ortak hedefler belirleyecek ayrı atölye çalışmaları yapılması ve 2.Kurultay'ın, bu atölye çalışmalarından ortaya çıkacak metinlerin görüşülerek, bir ulusal uzlaşi (“mutabakat”) belgesinin üretileceği bir ortam olarak kurgulanması planlandı.

Kurultay'a doğru değişik tarihlerde yapılan atölye çalışmalarının içeriği, mimarlık ortamına internet üzerinden duyurulmaktaydı. Ancak sınırlı sayıda katılımcılarla yapılan bu çalışmalarla ilgili olarak gelen görüş ve eleştirilerin çok az olduğu anlaşılmaktadır. Yine de, sözünü ettiğim ve varlığını küçük gruplarda izlemekte olduğum ortak kanı ile tutarlı olan metinler ortaya çıkmıştır. Kurultay'da yapılan görüşmeler sonunda yeniden yazılan metinler ve bu metinlere dayalı olarak hazırlanan Kurultay Bildirisi, bundan sonra yapılacaklar için önemli bir dayanak oluşturmuştur.

İstanbul'da Mimar Sinan Üniversitesi'nde 10-11-12 Aralık 2003 tarihlerinde yapılan 2.Mimarlık ve Eğitim

Kurultayı'na katılımın yoğunluğu düşük olmuştur. Konuları ile ve dahası bu konularda ulusal bir uzlaşi metnine ulaşılması beklenen ve bir yıl boyunca hazırlığı süren bir kurultay için bu durum yadırganabilir. Değişik etmenler akla gelmektedir:

- Kurultay'ın amacı hakkında yeterli bilgi sağlanmamış olması;
- Kurultay'la amaçlananların gerçekte birşey ifade etmeyeceği, bir yere varamayacağı yine “o” toplantılardan biri olacağı;
- Mimarlar Odası'nın koordine ettiği ve gerçekleştirdiği bir etkinlik olması nedeniyle, Oda ile ilgili haklı/haksız yargıların neden olduğu ilgi eksikliği;
- Dönem sonuna doğru eğitim etkinliklerinin yoğunluğu; v.b.

Ancak katılım yoğunluğunun düşük olması, ortaya çıkmış olan Kurultay Bildirisi'nin uzlaşi belgesine temel olma özelliğini olumsuz etkileyecek bir husus olarak değerlendirilmemelidir.

Mimarlık eğitimi ile bu eğitimin sonrası ve öncesi için yapılması gereken reformlar, belirlenen hedefler doğrultusunda birlikte çaba gösterilmesi ile gerçekleştirilecektir. Böyle bir birliktelik için önemli bir başlangıç, mimarlık eğitim ve meslek ortamını oluşturan kurum ve kişilerin, Bildiri'yi inceleyerek görüş bildirmeleri sonucu elde edilebilecek olan, kısıtlayıcı ve bağlayıcı ayrıntılara girmeyen bir uzlaşi belgesi olacaktır.

Kısa bir Kurultay güncesi:

Kurultay'ın birinci günü, Oditoryum'da yapılan açılış ve oturumlara programda yeralan isimlerden birçoğu çeşitli nedenlerle katılamadı. Mimar Sinan, İstanbul Teknik ve Yıldız Üniversiteleri rektörleri Üniversitelerarası Kurul nedeniyle açılıшта bulunamadılar. Birinci oturuma çağrılı olan C.Spiridonidis (eski EAAE Başkanı; Aristotales Üniversitesi) hasta olduğu için Selanik'ten gelemedi. Sayın Oktay Ekinci'nin, değerli varlığı, babasını kaybetmiş olması nedeniyle “Toplumdan Mimariye Bakışlar” başlıklı üçüncü oturumun başkanlığını, sabah bir trafik kazası geçirdiği için “Mimarlık Eğitiminde Ulusal Gelişmeler ve Gelecek” başlıklı ikinci oturuma gelemeyen Sayın Afife Batur yaptı.

İkinci oturumun konusu, ülkemiz mimarlık eğitim ve uygulama alanlarının yapılanma stratejilerine baz olacak ortak amaç ve hedeflerin belirleneceği bir ortam olması beklenen 2.Kurultay için (“Mimarın Formasyonu Nedir, Ne Olmalıdır?” alt başlığı konu ile ilgili olsa bile bu beklenti açısından yanıltıcı olmuştur) tarihsel perspektifi verecek olması bakımından çok önemliydi. Atılacak adımlar için gerek kronolojik tarih ve yorumu, gerekse zaman içinde değişen paradigmlar, değişkenler ve daha önemlisi değişmezlerin belirlenmesi gerekli görünmektedir. Bu nedenle, bu çalışmaların, bir yıl süren atölye çalışmaları ile ilintili olarak yapılması, hem o atölye çalışmalarına yarar sağladı, hem de Kurultay'da o çalışmalara yapılabilecek referanslarla Kurultay'dan beklenen ortamın yaratılmasına daha çok hizmet edilmiş olurdu.

Üçüncü oturumda, Sayın Nuri Çolakoğlu'nun yurtiçi ve yurtdışında insanların mimari çevreleri ile ilişkileri üzerine gözlemlerinden oluşan sürükleyici “potpurisi” toplantıya canlılık kattı. Sayın Sezgin Tüzün, Mimarlar Odası için mimarlar arasında yaptıkları kamuoyu araştırmasından sunuşlarla değişik sektörlerde çalışan mimarların farklı sosyo-ekonomik statüleri ve işleri hakkında istatistik bilgiler verdi. Bu tür çalışma, yine Kurultay'ın atölye çalışma konuları ile daha doğrudan bağlantılı yapılabilsse, bu konularla ilgili geliştirilebilecek düşünceler için önemli bir bilgi desteği sağlamış olur. Atölyelerde, halen nelerin araştırılmasının gerektiği ve yararlı olacağı belirlenerek, istatistik veriler için bu olanağın kullanılma yolları araştırılmalıdır.

İkinci ve üçüncü günler, atölye konu başlıkları ile yapılan beş oturumdan (“Lisans ve Lisansüstü Eğitimi”; “Akreditasyon”; “Staj ve Meslekiçi Staj”; “Sürekl Mesleki Gelişim”; “AB ve Gats Sürecinde Meslek Pratiği”) her birinin başında okunan atölye raporunu, konuya ilişkin 2-3 bildiri izledi. Atölye raporları tartışıldı, görüşler ve eleştiriler iletildi. Yararlı olmayacağını düşündüğüm için, henüz son haliyle ortama açılmamış olan raporlarla ilgili bu tartışma, görüş ve eleştirilere burada yer vermek istemiyorum. Önemli olan, ortaya konulacak son hali üzerine düşüncelerin bildirilmesidir.

Öğrencilerin 9 Kasım 2003 tarihinde yapmış oldukları panel ve forumun sonuç raporunun sunulmasına “Staj ve Meslekiçi Staj” başlıklı oturumun konusu ile sınırlı olmaması bakımından, bağımsız bir ortam sağlanması uygun olurdu. Beni bu on maddeden oluşan raporda şaşırtan, bildiri nitelikli içeriği olan maddelerin, düşünceler, kullanılan terimler ve dil olsun öğrencilerin yaşları, dolayısıyla yaşam deneyimlerinin yansımadığı, yeralmadığı, gençliklerinin ruhuna, heyecanına ve düşgücüne rastlanmayan formülasyonlar olmasıydı. Bir taraftan, bu formülasyonların Kurultay'ın sonuç bildirgesinin içeriğini oluşturabilecek kadar genel bir görüşbirliği sağlayabileceği görülebilmekteydi.

Kurultay'ın son oturumunda, yapılan görüşmeler ve eleştiriler doğrultusunda elden geçirilmiş olan atölye raporları yeniden okundu ve üzerlerinde son görüşler dile getirildi. Bu oturum Kurultay Başkanı Sayın Hakkı Önel'in Kurultay Bildirisini okuması ile sonuçlandı. Bu bildiri ve raporların bir kez daha üzerinde çalışıldıktan sonra dağıtımının yapılacağı duyuruldu.

Yukarıda daha önce yazdığımı bir kez daha aynen yazıyorum:

Mimarlık eğitimi ile bu eğitimin sonrası ve öncesi için yapılması gereken reformlar, belirlenen hedefler doğrultusunda birlikte çaba gösterilmesi ile gerçekleştirilecektir. Böyle bir birliktelik için önemli bir başlangıç, mimarlık eğitim ve meslek ortamını oluşturan kurum ve kişilerin, Kurultay Bildirisi'ni inceleyerek görüş bildirmeleri sonucu elde edilebilecek olan, kısıtlayıcı ve bağlayıcı ayrıntılara girmeyen bir uzlaşi belgesi olacaktır.

LÜTFEN BU BAŞLANGICI SAHİPLENİNİZ.

“ YENİDEN YAPILANDIRMA” SIRASI İLLER BANKASINDA MI?

Kamu Yönetiminde Yeniden Yapılanma çalışmaları hızlandı. Toplum yine fiili durumlarla karşı karşıya. “Yeniden yapılanma”nın anlamının, hepimizin eleştirdiğimiz, verimsizlik ve atalet döngüsüne girmiş/sokulmuş kurumlarımızın, bir gelecek vizyonu içerisinde topluma kazandırma anlamına gelmediğini, her yeniden yapılanın;“yok olduğu” yada “yokedildiği”ni artık anlamış olmamız gerekiyor. Bu anlamıyla bakıldığında her yeniden yapılanma aynı zamanda “kamusal alanın” biraz daha daraltılmasıyla sonlanıyor.

Şubemiz kamu personel yasası, yerel yönetim yasası, kamu yönetiminin yeniden yapılanması tartışmalarını hep gündeminde tutmaya çalıştı. Hatırlarsanız daha 3 Mart 2003 te düzenlediğimiz ve sonra da broşüre dönüştürdüğümüz seminerde Birgül Ayman GÜLER şuna dikkatimizi çekiyordu.

“Günümüzde ön plana çıkan konulardan biri, Gerçekleştirilmek istenen kapsamlı bir kamu personel rejimi reformudur. Ancak bu, daha büyük bir reform dalgasının sadece bir parçasıdır. Sergilenen girişimlerden biri kamu personel reformudur. Bir başka girişim daha önceden başlatılmış kamu bütçe reformu, diğeri yerel yönetimler reformu ve sonuncusu ise kamu yönetimi reformudur. Bu dört girişim, bir bütün olarak devlet reformu başlığı altında toplanan ana sütunları oluşturmaktadır. Her biri kendi içinde bir bütün oluşturan bu başlıklar, tek tek inceleme konusu yapılmayı gerektirecek kadar ayrıntılıdır. Ancak, ayrıntılara inen bir çalışmadan önce, içinde yer aldıkları bütün bakımdan tanınmaları, doğru anlama ve yorumlama için neredeyse kaçınılmazdır.”

Aynı seminerin son cümleleri ise uğraşının eksenine dair güçlü önermeler içeriyordu.

“Günümüzde küresel sermayenin küresel saldırısı bir gerçektir. Bu saldırının kararları Seattle’da, Doha’da alınıyor. Karar alınan salonları “küresel direniş” adına kuşatmak yararlıdır. Ne var ki, o salonlarda kuşatmalara karşı kararlar alınabiliyor ve tek tek ülkelerde uygulamaya koyuluyor. Küresel saldırı mekanda ilerliyor, mekan Türkiye’dir, Yunanistan’dır, Cezayir’dir, Şili’dir... Bu nedenle, kanımca her ülke, her ülkenin ulusal mekanı, küresel saldırıya karşı duruş alanıdır. Küresel saldırı, kendine “globalisation” adını vererek yerel parçaları ulusal bütünden ayırma yöntemiyle yürüyor.

Bu nedenle, yerelin ulusal-merkezi olan ile birliğini savunmak, günümüzde izlenmesi gereken politika olarak ortaya çıkıyor; küresel sermaye lehine yürüyen özelleştirmeye karşı direnmek, ancak yerellik-federalizm gibi siyasal örgütlenmelere karşı çıkmakla mümkün görünüyor.”

Kamuoyunun tüm tartışma istemlerine, muhalefetine rağmen yasama süreci hızlandırılmıştır. Meclis çoğunluğu, erkini ne yönde kullanacağına dair son derece kararlı görünmektedir. Bu alanda yoğun bir mücadele sürdürme gereği ortadadır. Diğer yandan tüm tartışmalara rağmen fiili uygulamalarla zaten planlanan yürürlüğe sokulmaktadır.

Şimdi sıra; 1933’te kurulmuş olan; belediye projelerinin finansmanı dışında kentsel altyapının inşası, belediyelerin ihtiyacı kamu yapılarının gerçekleştirilmesi, planlı kentleşme paradigmasının hayata geçirilmesi, ülke morfolojisinin kayıtlarının tutulması gibi birçok alanda, farklı düzeylerde, bir o kadar farklı yöntemlerle hizmet üretmiş, yoğun bir birikimin odağı haline gelmiş İller Bankasına gelmiş görünüyor.

İller Bankası çok özgün bir kuruluş. Dünyada tek. Bize özgü olan çok az şeyden biri.

İller Bankası bazı dönemler yönetim kurulu üyelerinin seçimle geldiği, özerk olmaya çalışan bir kurum.

İller Bankasına dair söylenecek çok şey var. Kuşkusuz son yıllarda birçok kurum gibi işlevsizleştirildiği, bir çok teknik elemanın atalete itildiği ve yararsız, gereksiz ilan edilmesi için gerekli görüntünün olduğu/ oluşturulduğu bir kurum aynı zamanda.

Birçok işlevinin yeniden tarifi, daha üretken bir ortam olarak dönüştürölme gereğini, v.b. biliyoruz.

Bu kez yeniden yapılanmanın, yokolmayla eş anlamlı olmaması için Odamız, Şehir Plancıları Odası, Harita ve Kadastro Mühendisleri Odasının çağırısı ile 10 oda çabasının ortaklaşmaya karar verdi. İlk buluşma 23. Ocak. 2004’te gerçekleştirildi ve çalışma planı oluşturuldu.

İller Bankasının yeniden kamuya kazandırılması uğraşısı, yalnızca Banka mensupları için değil, kamusal alanın daraltılması döngüsünü kırabilmenin örneği olabildiği ölçüde hepimiz için yaşamsal önemde.

MİMARLAR ODASI

ANKARA ŞUBESİ

KURULUŞ YILDÖNÜMÜ

25 Aralık 2003 tarihi Mimarlar Odası

Ankara Şubesi kuruluşunun 48. yılıydı.

Samimi bir törenle kutlamak istedik,

yıldönümünü. 6-13 Ekim 2003 tarihleri

arasında gerçekleştirilen Mimarlık

Haftası kapsamındaki etkinliklerden

olan Mimarlık Balosu'nda çekilen filmin

ilk gösterimi yapıldı yıldönümü

gecesinde. Mimarlık ortamının

buluşması, tarihe tanıklığın kaydı,

eğlence ve neşe taşındı 48.

yıldönümüne. Yoğun bir katılım

gerçekleşti, Mimarlar Odası toplantı

salonu doldu, taşıtı. Keyifle geçirildi

gece, sohbetler edildi, yeni tanışıklıklar

yaşandı. Anılar anlatıldı, dün bugün

oldu. **Nice yıllarda birliktelikler**

yaşamak, nice yıllara ulaşabilmek

dileğiyle...

M E K T U P L A R I

✉

Sayın Mimarlar Odası Ankara Şubesi Görevlileri,

☞

Hazırlamış olduğunuz Ajanda ve Takvimler bugün elime geçti.

Tebrik ederim, çok güzel olmuş ellerinize sağlık.

Tabii ki paralar nerelerde harcanıyor,bu tür pahalı şeylere ne gerek var...

gibi eleştiriler alabilirsiniz, ancak bazı şeyler vardır ki onlar için hakikaten maddiyat önemli değildir. İlk defa MİMARLAR ODASI'na yakışır bir şeyler yapılmış. Çok hoş ve çok zevkli.

Bu düşüncelerimi sizinle paylaşmak için bu yazıyı yazıyorum.Tekrar tekrar tebrik ve teşekkürler...

A.Serdar CEYHAN

Odaya gelerek, hazırlamış olduğunuz ajanda ve takvimleri aldım.Gercekten son derece özgün ve enteresan buldum. Çok beğendim ve kime gösterdiysen beğendi.

TEŞEKKÜRLER....İYİ YILLAR...

Mimar Semra SANİTÜRK

Sayın Mimarlar Odası Şube Yönetimi, Ajanda ve takvim çalışması için tüm çalışanları yürekten kutlarım. Güzel hazırlanmış ve emek harcanmış. Ancak, takvim baskısında planlama ilkelerinde hep var olan kuzeyin yukarıda olması prensibine uyulmuş olsa daha doğru olurdu diye düşünüyorum.

Saygılarımla

Orhan Uludağ

1000 mimar, 1000 okulda çocuklara mimarlık öğretiyor

Doğan Hızlan
Hürriyet Gazetesi, 20/01/2004

MİMARLIĞIN önemini, şehir/şehirli bilinci uyandırmadaki önemini yazar dururuz. Çocuklarımıza, gençlerimize mimarlık konusunda ne öğretiyoruz, nasıl bilgilendiriyoruz. Hiçbir şekilde.

Çocukların ürünleri de 7 Şubat 2004'te DSİ Salonu'nda sergilenecektmiş.

Çocuklar ve gençler için gerçekten çok önemli bir eğitim.

Çocuğun kentte, evine, mahallesine bakış açısı değişecek, mimarlıktan öğrendiği estetik kuralları yaşamının çeşit aşamalarında uygulayacak, taze belleği onu hep yönlendirecek.

* * *

DOĞAN HASOL'un 80. Yılda Cumhuriyet Dönemi Mimarlığına Bir Bakış'ını okurken (Mimarlık Kültür Sanat Dergisi Yapı, Aralık 2003, sayı: 265, s.49) bu eğitim programlarının ne kadar yararlı, işlevsel olduğunu düşündüm.

Hasol, cumhuriyet mimarlığının tarihçesini anlatırken, başarılı binaların mimarlarından da söz etmiş.

TMMOB Odası Ankara Şubesi'nin uygulama ayrıntılarını bilmiyorum.

Ancak, çocuklara, gençlere, örnek binaları gösterdiklerini umuyorum, böylece çirkin binalarla güzel binalar arasında bir karşılaştırma yapma ölçütü kazanırlar.

Ayrıca bu eğitimin bir başka uzantısı da, çocukların kent dokusu üzerine bilgi edinmeleridir. Her yapıyı tek tek değil, kentin bütünlüğü içinde değerlendirmeyi öğrenirler. Onun korunmasının da önemini kavrarlar.

Hasol'un bugünkü kötü görünümün nedenlerini sıralaması bir durum saptaması kadar bir uyarıdır da:

"Genelde tek tek başarılı birçok yapıya karşın Türkiye'nin ekonomik ve sosyal çalkantıları nedeniyle çağdaş Türk mimarlığı, toplumun düzensiz hızlı gelişiminden ve bunun sonucu olan kültürel çözülmeden olumsuz etkilenmiştir.

Böylece şehirlerimizin görünümü, kimlik ve kişilikten yoksun anarşik yapılaşma örnekleriyle belirlenirken bireysel iyi örnekler şehirlerin bu kaotik dokusu içinde değer kaybına uğramıştır."

* * *

YALNIZ mimarlık alanında değil, sanatın her türünde kurumlar, üniversiteler, meslek odaları bu çalışma yöntemini uygulamalıdır.

Çocukların estetik eğitiminin, meslek eğitimi kadar hatta ondan daha önemli olduğunu bir an önce öğrenebilsek. Bu yüzden de, çocuklarımız çirkin yapılardan, kötü şehirleşmeden

Bu yüzden de, çocuklarımız çirkin yapılardan, kötü şehirleşmeden rahatsız olmuyor. Yalnız çocuklarımız mı? Belki de çoğumuz.

İşte TMMOB Mimarlar Ankara Şubesi ile UIA (Uluslararası Mimarlar Birliği)'nin birlikte düzenlediği, çocuklara, gençlere mimarlık kültürü, kentlilik bilinci aşılamak kampanyası, ilerim diğer kentlerde de uygulanır.

Projenin adı: 1000 Mimar 1000 Okulda.

Ankara Valiliği Millî Eğitim Müdürlüğü'nün izni ile sekiz ilçede uygulama başlamış.

Şimdiye kadar yapılanları rakamlarla aktaralım:

Proje kapsamında 163 mimar ve mimarlık öğrencisi, 15 farklı okulda, 18 sınıfta, yaklaşık 650 çocuk ve genç ile buluşmuş. Her hafta 13 buluşma, toplam 54 buluşma gerçekleşmiş.

MİLLÎ EĞİTİM ONAYLADI

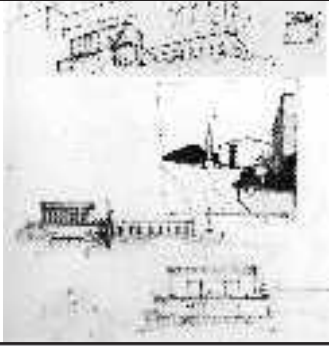
Bin mimar bin okulda

Çocuklara kentlilik bilinci vermeyi hedefleyen proje okullarda hayata geçiriliyor

TÜRKİYE Mimarlar ve Mühendisler Odaları Birliği (TMMOB) ile Ankara Üniversitesi Çocuk Kültürü Araştırma ve Uygulama Merkezi'nin (ÇOKAUM), "Bin Mimar Bin Okulda" projesi, İl Millî Eğitim Müdürlüğü'nden onay alarak Ankara'daki tüm okullarda uygulanabilme niteliği kazandı. Proje, Avrupa Mimarlar Birliği'nin öngördüğü programlar çerçevesinde, ilköğretim çağındaki çocuklarda, mimarlık kültürünü geliştirmeyi ve kentlilik bilincini oluşturmaya hedefliyor.

2005'E KADAR DEVAM

Bilimliçli duyarlı ve yaratıcı bireylerin eğitilmesine katkıda bulunmayı amaçlayan "Bin Mimar Bin Okulda" projesi, **Avrupa Mimarlar Birliği'nin** (UIA) 2005 İstanbul Kongresi'ne kadar devam edecek. Mimarların okullarda çocuklarla buluşarak, mimarlık ve tasarım alanına ait düşüncelerin eğitim sistemine dahil olması ve çocukların kent bilincinin kazandırılmasını öngören projeden elde edilen ürünler, kongrede beğeniye sunulacak.

MART'TA GÜNDEMİMİZ ALVAR AALTO...

Uzun zamandır peşindeydik; sonunda oluyor...

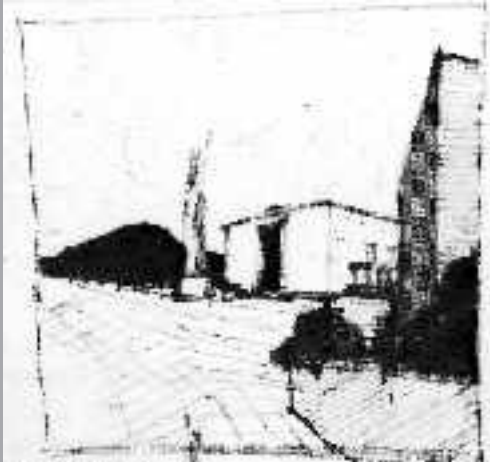
Mart'ta gündemimiz Alvar Aalto, Mart'ta gündemimiz modern mimarlık... Mart'ta, modern mimarlığın "kutsandığı" ülke Finlandiya'nın mimarları Türkiye'nin mimarları ile mimarlık konuşmak için, Aalto konuşmak için Ankara'da..

TMMOB Mimarlar Odası Ankara Şubesi, Alvar Aalto Vakfı işbirliği ve kurgulanan, mimarlık okullarının ve diğer mimarlık örgütlerinin katkısı ile organize edilecek iki sergi ve bir dizi uluslararası atölye için çalışmalar başladı...

Sergi-1
"ALVAR AALTO A GENTLER STRUCTURE FOR LIFE"
Aalto'nun 100. doğum yılı anısına hazırlanan Aalto binaları fotoğraf sergisi...

Sergi-2
"ALVAR AALTO ARCHITECTURE TO READ"
Aalto'nun inşa edilmiş ve edilmemiş kütüphane tasarımlarını içeren orijinal çizim ve maket sergisi...

Ve atölyeler...
ve seminerler...
ve sohbetler...

UIA 2005 İSTANBUL HAZIRLIKLARI: BİLİM KOMİTESİ TOPLANTISI

Aydan Balamir, *Komite Sekreteri*

Temmuz 2005'te İstanbul'da yapılacak olan XXII. UIA (Uluslararası Mimarlar Birliği) Kongresi için hazırlıklar ivme kazandı. 8-10 Ocak tarihlerinde toplanan Bilim Komitesi, Türk ve yabancı üyelerin katılımıyla gerçekleştirdiği ilk ortak toplantısında Kongre ana konusu ve alt başlıklarını kesinleştirdi. "ŞEHİR: MimarlıkLARın Pazaryeri" temasıyla toplanacak olan Kongre, mimarlığın küresel gündemine kentlerin perspektifinden bakacak.

Türkiye Mimarlar Odasının kurucu üyeleri arasında yer aldığı UIA, beş kıtada yüzü aşkın ülkedeki mimarlık meslek örgütlerinin üye olduğu, bir milyondan fazla mimarı temsil eden bir kuruluş. UIA kongrelerinde 1948 yılından bu yana her 3 yılda bir toplanarak mimarlığın evrensel ve yerel sorunları tartışıldı; Kongre ardından toplanan Genel Kurullarında mimarlık mesleğinin uygulanmasına yönelik kararlar alındı. 2005 İstanbul kongresinde mercek dünya şehirlerine tutulup daha güvenli, daha rahat ve güzel kentlerde yaşayabilmenin yolları tartışılacak.

7000 kişinin katılımı beklenen kongrenin organizasyonu Mimarlar Odası tarafından yürütülüyor. Kongrenin bilimsel içeriğini ve programını belirlemek üzere geçtiğimiz yılın başında belirlenen Bilim Komitesi, Türkiye'de mimarlık okulları ve yapı sektörünün tanınmış isimleri ile UIA'nın faal olduğu 5 kıtayı temsilen gelen üyelere oluşuyor. Komitenin evsahibi ülke üyeleri tarafından geliştirilen kongre teması, 8-10 Ocak tarihlerindeki ortak toplantıda görüşülerek kesinlik kazandı.

Kongre, 'pazaryeri' kavramından yola çıkarak çoğulcu, çok renkli bir tartışma ortamı kurmayı hedefliyor. Kenti kullanan ve kentin oluşmasında payı olan her kesimin katılımına olanak verecek düzenlemeler, İstanbul'un Kongre Vadisi'nde gerçekleştirilecek. Dört gün sürecek otumlarda, kentlerin mimarisi 'pazar' kavramının çağırıştığı kültürel ve ekonomik boyutlarda irdelenecek. Uygarlığın elle tutulur hali olan şehirlerin inşası ve onarımı için harcanan kapitalin (ulusal yatırımların yarısından fazlası) büyüklüğüne karşılık, yaratıcı düşünce ve ekspertizin esirgenişi sonucunda gelişen sağlıklı, nitelişsiz yaşam çevrelerimizin geleceği tartışılacak. Mimarlığın geçmişten geleceğe aktarılan en kalıcı kültürel yatırım olduğu bilincinin yerleşmesi için yollar aranacak.

UIA kongreleri kent ve çevre sorunlarına yönelik uluslararası örgütlenmeler içinde, Birleşmiş Milletler'in Habitat Konferansından sonra en büyük etkinliğe sahip. Kongrelere katılım yaklaşık on günlük bir süre boyunca hergün ortalama 7.000 kişiyi bulmakta; bu rakam zaman zaman 10.000 kişiyi aşıyor. UIA Kongreleri için yer seçimi, Olimpiyatlar için olduğu gibi, 6 yıl öncesinden, yüzü aşkın ülkeden

gelen delegelerin oyları ile belirleniyor. Türkiye Mimarlar Odası, bir UIA kongresine evsahipliği yapmayı uzun zamandır hedefliyordu. 2005 Kongresinin İstanbul'a gelmesi 1999 yılında Beijing Kongresi'nde gerçekleşti; İstanbul 2005 için yapılan seçimi, Floransa (İtalya) ve Nagoya (Japonya) kentleri ile yarışarak kazandı. Bu başarıda dönemin Cumhurbaşkanı Süleyman Demirel başta olmak üzere, Dışişleri, Kültür ve Turizm Bakanlıklarının verdiği destek ve sağladıkları olanakların payı büyük oldu. XXII. UIA Dünya Mimarlık Kongresi, Türkiye'de Habitat II'den sonra gerçekleştirilecek en büyük organizasyon olacak.

UIA 2005 BİLİM KOMİTESİ

Köksal ANADOL, Yapı Merkezi, İstanbul
Shukur ASKAROV, Özbekistan-Taşkent (2. Bölge: Doğu Avrupa ve Orta Doğu)
İlgi Yüce AŞKUN, MSÜ öğretim üyesi, İstanbul
Aydan BALAMİR, Komite Sekreteri, ODTÜ öğretim üyesi, Ankara
Harun BATIRBAYGİL, YTÜ öğretim üyesi, İstanbul
François CHASLIN, Fransa-Ivry/Seine, Paris (1. Bölge: Batı Avrupa)
Doğan HASOL, Yapı Endüstri Merkezi, İstanbul
Azdine NEKMOUCHE, Fas-Kazablanka (5. Bölge: Afrika)
Suha ÖZKAN, Kongre Başkanı ve Genel Raportör, Cenevre
Budi A. SUKADA, Endonezya-Jakarta (4. Bölge: Asya ve Avusturalya)
Hasan ŞENER, İTÜ öğretim üyesi, İstanbul
Sara TOPELSON de GRINBERG, Meksika-Meksiko (3. Bölge: Amerika)

BİR VADİ DAHA YOKEDİLİYOR! YA PAPAZIN BAĞI?

Köroğlu Caddesi, Kızıleski Sokak üçgeninde, teknik tarif edersek 5496 ada 8 parselde bir otel inşaatı vardır. Hatırlar mısınız kaç yıl oldu bu inşaat başlayalı? 5 yıl, 10 yıl?, 15 yıl? Hatırlamıyoruz. Ama hatırladığımız birşey varsa, 1980'lerin ilk yarısının, Özal'lı yılların ayrıcalıklı Turizm merkezlerinden. "Çok yüksek Emsal" , " H_{max} = Serbest " gibi notların hoyratça kullanıldığı bir dönemin ürünü.

Ayrıcalıklar bitmiyor. Bu otel daha inşa halinde iken; yıllarca çevresini gölgeledi, yıllardır inşaat halinde. Şimdi de Köroğlu'ndan başlayan, Bağlar Caddesine kadar inen, Papazın Bağ'ını da içine alan vadiyi tehdit

ediyor. Günlerdir kazıklar çakılıyor, semt sakinleri dilekçeler yazıyor, rivayetler muhtelif ama bu kazıkların üzerine ne oturtulacağını bilen yok. Belediyeler gündemde bir plan değişikliği var ama sonuçlanmadı diyor. Plan gizli. " Şu anda ne yapılıyor?" diyorsunuz. "Henüz planı onaylanmadı " yanıtı alıyorsunuz. Müdahale gerekli.

ANKARA BÜYÜKŞEHİR ve ÇANKAYA BELEDİYE BAŞKANLIKLARINA YAZILAN YAZI

"Çankaya Belediyesi sınırları içerisinde 5464 Ada, 21 no'lu parselde bir süredir kazıklar çakılmakta, yoğun bir inşaat faaliyeti sürdürülmektedir.

En doğal hakları olmasına rağmen; bölgede yaşayan insanlar Çankayalılar/Ankaralılar burada ne inşa edilmekte olduğunu bilmemektedirler. Artık dünyanın pek çok ülkesinde kentliler, kentleriyle ilgili yapıları bilmenin çok ötesinde haklara sahiptir. Belediye/iş adamı/mülk sahibi/yatırımcı/mimar her kim olursa olsun kentsel eylemi gerçekleştirenler, eylemleriyle ilgili kentliyi ikna etmekte ve onun onayını almaktadır. Bırakınız kentlileri, penceresinin 10 metre ötesinde olan ve belki birkaç ömür boyu yapıları görecektir insanların dahi bilgisinin olmaması, onayının alınmaması, anlaşılır ve kabul edilebilir değildir. Bu çerçevede;

1. Eğer bu inşaatın bir ruhsatı, izni v.b. varsa,ivedilikle bunların ne inşa edildiğine dair projeleri de içerecek şekilde Odamıza iletilmesini istemekteyiz.
2. Eğer ruhsata konu olmuş böyle bir proje var ise, yapılan imalatın bu projeye uygunluğunun çok acele incelenmesini ve tutulan raporun bir kopyasının Odamıza iletilmesini istiyoruz.
3. Eğer böyle bir izin varsa iznin dayandığı imar planını, plan notlarını lejantını v.b. dokümanların Odamıza iletilmesini istiyoruz.
4. İnşaatın yapıldığı saha ile ilgili, ruhsata bağlanmış proje dışında herhangi bir talep varsa, bir plan değişikliği gündemde ise; bunlarla ilgili raporları, onaylanmışsa avan proje/uygulama imar planı/nazım imar planı hangisi olursa olsun bir kopyasının Odamıza iletilmesini talep ediyoruz.
5. Eğer bir izin ya da ruhsat yoksa hiç zaman geçirilmeksizin inşaatın durdurulmasını ve çalışan makinelere tedbir konmasını ve tarafımıza bilgi verilmesini talep ediyoruz.

Kentliler şubemize başvurmakta ve bilgi istemektedirler. Doğal hakları olan örgütlenme ve tepkilerini gösterme sürecine girmeden, sağlıklı bilgi edinme haklarını kullanabilmelidirler. Yukarıdaki bilgilerden biri için diğerini beklemeksizin hangisi varsa hemen iletilmesini, diğerlerinin sonra tamamlanmasını istiyoruz.

Gereği için bilgilerinize arz ederiz.

Saygılarımızla,"

"YEREL YÖNETİM SEÇİMLERİNE DOĞRU"

ATÖLYE ÇALIŞMASI YAPILDI

Mimarlar Odası Ankara Şubesi yaklaşan yerel yönetim seçimlerine yönelik politikalar oluşturma çalışmalarını sürdürüyor.

Ortak düşünce üretimini hızlandırmak Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nde hazırlanmakta olan ve elinizdeki bültende ana ürünlerini izleyebileceğiniz "Yerel Yönetimler Politikası" nın geliştirilmesi çabasına katkı sağlamak için bir "Atölye Çalışma"sı planlanmış ve ilan edilmiştir.

Katılımın azlığı nedeniyle Atölye çalışması şeklinde yapılamayan toplantıda çalışmanın yürütücüsü Akın Atauz'un sunduğu çerçeve üzerine tartışılmıştır.

Çalışmanın amacı; kentli ve kentli toplulukların kent yönetimiyle ilgili seçimlerini hangi ölçütlerle ve nasıl yapabilecekleri, kentlilerin hakları, kent yönetiminde rolleri ve konularının neler olabileceği ile meslek odalarının "kamusal yarar" üretilmesine dönük rolleri de gözetilerek tartışmanın derinleştirilmesi için çaba sarfedildi. Genel olarak yerel yönetim, özel olarak kent yönetimi anlayışlarını nasıl geliştireceklerinin tartışılması, paylaşılması belirginleşmesi ve programa dönüştürülmesi idi.

- Birbiriyle ilişkili 4 temel ilke esas alınarak,
1. Katılım
2. Yerellik
3. Küçük ölçeklerin korumasına özen gösterilmesi
4. Çevrenin korunması

Bu ilkelerle ilgili kapsamlı bir açılımı Akın Atauz'un yazısını okuyacaksınız.

Mimarlar Odasının çalışmalarının daha somutlaşabilmesi için kentlerimizdeki durumun Kentli Hakları Deklarasyonundaki maddelerden kalkarak ayrıntılı irdelenmesi ve önermeler geliştirilmesi üzerinde duruldu. Ayrıca genel yaklaşımların Ankara özelinde somutlanması gereksinimine dikkat çekildi.

Örgütlenmenin çalışmaya katılımı, Mimarlar Odası'nın geçmiş dönemlerde yaptığı çalışmalardan farkları tartışıldı.

Yerel Yönetim Politikaları'nın oluşturulmasında Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nin öneminde anlaşılan katılımcılar, toplantıların somutlaşarak devamlılığını vurguladılar. Bu yönde ilk buluşma daha geniş bir katılımın beklendiği 31. Ocak 2004 tarihli Danışma Kurulunda gerçekleştirilecek. Tüm üyelerimizin katılımı, çalışmaları derinleştirecektir.

"GENEL KURULA DOĞRU"

DANIŞMA KURULU YAPILDI

Genel Kurul yaklaşırken Mimarlar Odası Ankara Şubesi'nde hareketlilik artıyor. İlan edilen Danışma Kurulları dizisinden birincisi "Genel Kurul Hazırlıkları" Danışma Kurulu 17.01.2004 tarihinde yapıldı.

Yönetim Kurulu'nun Genel Kurul'a katılımı arttırmak; Mimarlığı gündem haline getirmek; kamuoyunun da ilgisini çekecek bir Genel Kurul sürecinin kurgusu aktarıldı. Yeni önermeler için tartışma açıldı.

Katılımın artırılması için zamanında haber verilmesi, bülten dağıtımında aksaklıklar v.b. eleştiriler dile getirilirken, çalışmaların, komisyon ve çalışma gruplarının sürekliliğinin sağlanmasına yönelik Genel Kurul'a önermeler hazırlanması üzerine duruldu.

Yönetim Kurulu Genel Kurula yönelik yaratıcı önerilere açık olduğunu, fikir geliştirenlerin bunları ilemesine dair beklentisini dile getirdi.

Yönetim Kurulunun Genel Kurul Projesini, Orta sayfada izleyebilirsiniz. Projenin geliştirilmesi ve gerçekleştirilmesinin büyük bir güç gerektirdiğinin farkında olduğunuzu ve durumdan vazife çıkardığınızı inanıyoruz.

37. Dönem Yönetim Kurulu'nun Mimarlar Odasının, birikim ve geleneklerinden beslenerek, içselleştirdiği demokrasi anlayışını bir adım daha öteye taşımak için önerdiği; seçimlere aday kişi, grup ve platformların; oda mekanını, oda olanaklarını eş kullanma çağrısının çok önemli açılımlara ortam sağladığını; daha dinamik çabaları cesaretlendirdiğini izlemekte ve oluşan hareketlilikten gurur duymaktayız.

ŞUBEMİZ 2004 YILI BİLİRKİŞİ LİSTESİ OLUŞTU

Bu konuda çalışmak ve katkı koymak için başvuruda bulunan tüm üyelerimize teşekkür ediyoruz. Listemizin sınırlı olması dolayısıyla bu yıl görevlendirilemeyen üyelerimizi, konuya duyarlı ve çalışmaya hazır olarak her zaman yanımızda görmek istiyoruz.

Seçilen arkadaşlarımıza çalışmalarında başarı ve kolaylıklar dileriz.

2004 YILI KAMULAŞTIRMA BİLİRKİŞİLERİ

ABDULLAH ERYİĞİT, AFET BARAN, ALİ TEPE ARZU KAHRAMAN, ASİM ŞAHİN, AYŞE Z. ERBORA, AYŞEGÜL ÖLÇEK, CANDAN KAYIŞ, CEMAL KARADAĞ, ENGİN ACAR, GÜLDEREN ZEGEREK, HASAN BASRI YÜKSEL HÜSEYİN TORUN, İSMET YALÇIN, M.NURİ ARIKOĞLU M.SAYIM KARAYEĞEN, MEDİHA GÜLTEK, NUR ÇİFTLİK NURAN DEMİRTAŞ, OSMAN BEKAROĞLU, RAZİYE ŞAHAN, SELÇUKÖZGEN, SELMA SÖKMEN, ÜNAL KARA, YAVUZ M.S. GÖKSU.

[illegible]